

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 28^ο | ΑΘΗΝΑΙ 15—30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1914 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1053

Ο ΧΟΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Όταν οί μεγάλοι πρόγονοί μας ὕψωναν κοντά εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν των καὶ τοὺς ναοὺς τῆς ἀσκήσεως τῶν ὠραίων σωμάτων, δὲν παρέλειψαν νὰ περιλάβουν εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν πλέον ὠραίαν καὶ ῥυθμικὴν μεταξὺ ὄλων τῶν ἀσκήσεων, τὴν ἀσκησιν τῶν χορῶν.

Οἱ χοροὶ συνεδέοντο τόσον μὲ τὴν θρησκευτικὴν, ὅσον καὶ μὲ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὸν ἀθλητισμὸν ἓν γένει. Λαός, ὁ ὁποῖος ἐζήτησεν εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ εὐρυθμίαν τὸ μεγάλο μυστικὸν τῆς ὠραιότητος, καὶ ὁ ὁποῖος ἐθεοποίησεν ὅλα αὐτὰ, δὲν ἤμποροῦσε παρὰ νὰ θεωρήσῃ τὸν χορὸν, ὡς κορυφωμὰ τοῦ σκοποῦ τῆς γυμναστικῆς.

Δι' αὐτὸ καὶ ὅλοι οἱ γυμναστικοὶ ἀγῶνες εἶχαν ὡς ἐπισφράγισμα τοὺς χορούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξαιρετικῶς ἐλάμβαναν μέρος καὶ αἱ παρθένοι ἐνῶ ταῖς ἀπηγορεύετο κατὰ τὰς τότε παρουσιάσεις εἰς τὸ Στάδιον.

Διὰ πρώτην λοιπὸν φορὰν ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι ἔτη περίπου ἀφότου ὁ μέγας πατριώτης Ἀβέροφ ἔκτισε τὸ Στάδιον ἔλαβαν καὶ κατέκτησαν τὴν θέσιν των μέσα εἰς αὐτὸ οἱ Ἕλληνοὶ χοροὶ.

Φυσικὰ ἀναλόγως μὲ τὸ ὠραῖον περιβάλλον, ἀναλόγως μὲ τὸ ὄνειρῶδες πλαίσιον, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε μία ἀπέραντος γενναιότης τοῦ δωρητοῦ ἔπρεπεν, εἶχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρουσιάσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τῶν χορῶν.

Ἐπὶ τρία τώρα ἔτη ἐζητήσαμεν τὸ μυστικὸν τῶν παλαιωτάτων χορῶν μας παντοῦ, ὅπου ἦτο δυνατόν νὰ περισσώζεται ἀγνωτέρα καὶ εὐγενεστέρα ἢ χάρις των. Μέσα εἰς τοὺς ὀλοπράσινους ἀγρούς τῶν ἀνθισμένων κάμπων, ἐπάνω εἰς τῆς γραφικῆς ὄραχούλες τῶν ὄρεινῶν μερῶν, εἰς τὰ γαλανοστόλιστα νησιὰ καὶ εἰς τὰ ὑψηλὰ πάλλευκα ὄρη, τὰς ἀρχηγόνους κατοικίας τῶν παλαιῶν δυνατῶν καὶ ὠραίων θεῶν.

Νεοὶ ποῦ ἔχουν ἀφιερῶσει τὴν ζωὴν των εἰδικῶς εἰς τὴν ὠραίαν ἀσκησιν, παλληγάρια ποῦ μέσα εἰς τὴν μελέτην τῶν ὑψηλῶν ἐπιστημῶν ἐφύλαξαν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς των τὴν λατρείαν πρὸς τὴν τέχνην τῶν ὠραίων καὶ γραφικῶν κινήσεων, κυρίαί ποῦ ἔχουν μέσα των τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ δαιμόνιον τοῦ Ἑλληνικοῦ χοροῦ, ὁ καθένας χωριστὰ καὶ ὅλοι μαζὶ ἔφεραν τὴν συμβολὴν των εἰς τὸ ὠραῖον ἔργον ὅχι τῆς ἀναστάσεως, ἀλλὰ τῆς ἀναδείξεως τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν. Διότι οἱ Ἕλληνοὶ χοροὶ δὲν εἶχαν ἀποθάνει. Ὅπως δὲν ἀπέθανεν ἕως τώρα μὲ ὅλον τὸ πέρασμα τῶσων σκοτεινῶν αἰώνων καμμία Ἑλληνικὴ ὠραιότης διὰ τὸν λαόν, τὸν πολὺν λαόν, μὲ τὴν ἀγνὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἀγνώτερον ἀκόμη αἰσθημὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τὰς παραδόσεις τῶν περασμένων.

Ἄλλ' ἐὰν οἱ Ἕλληνοὶ χοροὶ δὲν εἶχαν ἀποθάνει διὰ τοὺς ποφυγαν ἀπὸ τὸ Ἑὸλίγους κοσμοπολίτας, ποῦ ἐξέλιθθησαν μέσα Ἑλληνικὸν περιβάλλον, ποῦ ἐξεφυλντελῶς ἀγνωστοεῖς ξένα ἦθη καὶ ἔθιμα, ἔμεναν ἐντελῶς ἀγνωστοί. Ὅπως ἔ-

μεναν διὰ τοὺς πολλοὺς ἄγνωστον τὸ ἔνδυμα, τὸ θαυμάσιον Ἑλληνικὸν ἔνδυμα, ὑπὸ τὰς ποικίλας αὐτοῦ μορφάς, καὶ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι ποῦ ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τὸν μαγικὸν αὐλὸν τοῦ μεγάλου Πανός.

Συνδυασμένοι μαζί ὅλοι αὐταὶ αἱ ωραιότητες ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον μὲ μίαν ἀνθήσιν νεότητος καὶ ἐμμορφίας, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ μέσα εἰς τὴν μονοτονίαν τοῦ κοσμοπολιτικοῦ περιβάλλοντος τῆς πρωτεύουσας ἔχάνετο ἕως τὴν καὶ ἔμενε ἀγνωστος καὶ ἀμάντετος ἀπὸ ἰδιούς μας καὶ ξένους.

Τὸ Στάδιον τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἴγρεν ἑορτὴν μιᾶς δόξης, ἡ ὁποία ὁμοιάζε πρὸς ἀνάστασιν, καὶ ἡ ὁποία ἀνεδείκνυε τὴν φυλὴν, συγκεντρωμένην εἰς ὅλας τὰς ωραιότητας καὶ ἁρμονίας ποῦ περιεσώθησαν ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν ἀρχαιότητα ἕως τὰς ἡμέρας μας.

Διὰ τὴν δόξαν αὐτὴν μιᾶς Πανελληνίου ἑορτῆς, βγαλμένης ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς φυλῆς, διὰ τὴν ἁρμονικὴν αὐτὴν ἐπίδειξιν τῆς ωραιότητος καὶ ρυθμικωτέρας τῶν ἀσκήσεων τῆς μόνης ἴσως ποῦ συνδυάζεται περισσότερο τὸσον μὲ τὴν ὑγίαν τῆς ψυχῆς ὅσον καὶ μὲ τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος, δύνανται νὰ εἶναι ὑπερήφανοι αἱ Ἑλληνίδες τοῦ Λυκείου εἰς τὰς ὁποίας καὶ μόνας χωρὶς τὴν ὑποστήριξιν καὶ συνδρομὴν κανενὸς ὀφείλεται.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ

Αἱ κυρίαὶ τῶν διαφόρων ἐφορευτικῶν τμημάτων, αἱ ὁποιαὶ ἐξελέγησαν ἀπὸ τὰ πέλη τοῦ Λυκείου, ἐξέλεξαν τὸ προεδρεῖον, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὴν κ. **Καλλιρρόην Παρρῆν** ὡς πρόεδρον, τὰς κυρίας **Καλβονορέση** καὶ **Βλαστοῦ** ὡς ἀντιπροέδρους, ταμίαν τὴν κ. **Καλογεροῦ**, γεν. γραμματεῖα τὴν κ. **Νικολαΐδου**, καὶ ὡς γραμματεῖα τῆς ξένης ἀλληλογραφίας τὴν δίδα **Καλαποθάκη**.

ΚΑΛΒΟΣ Ο ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ

Ζ'

Τῶν οὐρανῶν τούτων, τοὺς ὁποίους τυχαίως ἀποσπῶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς ἱερολοχίτας τοῦ Δραγατανίου φῶδης, δύνασθε νὰ μεταθέσετε κατ' ἀρέσκειαν τὰς φράσεις. Ἴσως θὰ συγχύσετε τὴν εὐρυθμίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ποιήσιν αὐτῶν· τὸ ἄνθος φυλλορροεῖ, ἀλλὰ τὰ πέταλα διατηροῦσι τὴν εὐωδίαν των.

Μία ἐκ τῶν λαμπρότερον συντεθειμένων εἶναι ἡ φῶδὴ εἰς τὸ Σοῦλι, ἐν ἣ ὁ ποιητὴς ἐξυμνεῖ τὴν παρὰ τὸ Καρπενήσι μάχην καὶ τὸν ἥρωισμὸν τοῦ Μόρκου Βόισαρη. Ἀναφέρω ἐξ αὐτῆς τὴν πρὸς τὴν νύκτα ἐπίκλησιν, τὴν ὁποίαν φαίνεται ὡς νὰ εἶχεν ὑπ' ὄφιν καὶ ὁ Ζαλακώσιος εἰς τὸν «Βόισαρήν του»:

Ὡστόσον τῆς ἡμέρας
Τὸ φῶς ἐγίνηκε ἄφαντον.
Τὸν οὐρανὸν σκεπάζει
Τὸ φοβερόν σου κάλυμμα,
Ἰερὰ νύκτα.

Μητέρα φρονημάτων
Τολμηρῶν, συνεργέ
Ψυχῶν τολμηροτάτων,
Νύκτα οὐρανία καὶ σύγχρονη
Δικαιοσύνης!

Συχνὰ ἀπὸ σὲ παιδεύονται
Λαοὶ ἄφρονες, ἄσοιτοι·
Συχνὰ καὶ τῶν τυράντων
Ἀλλάζει τὴν χρυσοῦν
Ζώνην εἰς στάκτην.

Τώρα ἐδῶ τὸ πυκνότερον
Σκότος σου χύσε. Ἄνθρωπος
Ἄνθρωπον ἄς μὴ βλέπη,
Ἄς μὴ ξανοίγη μάτι
Χεῖρα ὀπλισμένην.

Τὸ πνεῦμα ταραγμένον
Τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μου
Ἄς πλάσῃ φοβεροῦς
Γίγαντας καὶ ἄς φαντάζεται
Παντοῦ μαχαίρας.

Ἡ φῶδὴ αὕτη μοσχοβολεῖ χριστιανικὸν λίβανον, ὡς δεικνύουσιν οἱ σταυροφόροι καὶ ρομφαιοφόροι ἄγγελοι καὶ αἱ ὑπερνέφελοι ψυχαὶ τῶν δικαίων, αἵτινες ἐπιφαίνονται ἐν αὐτῇ. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ θεοῦ τῶν χριστιανῶν ὁ Κάλβος δὲν κατανέσσεται τὸσον ὅσον πρὸ τῶν μακάρων τῆς Ἑλληνικῆς πολυθείας τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου δὲν θαμβοῦσιν αὐτὸν ὅσον τὰ ὕψη τοῦ Ὀλύμπου. Ἡ ποίησις τοῦ Κάλβου ἐξυμνεῖ τὴν ἐπανάστασιν, ἐκπροσωποῦσα τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν. Ἰδεῶδες αὐτῆς εἶναι αἱ Ἀθήναι, ὄχι τὸ Βυζάντιον. Τοῦναντίον ἐν τῷ Σολωμῷ ἐκφαίνεται ζωηρότερα ἢ ἐπίδρασις τῆς Βυζαντινῆς παραδόσεως. Ὁ ποιητὴς τοῦ Ὑμνου πρὸς τὴν Ἑλευθερίαν στρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Βόσπορον:

Ἐκεῖ ποῦν ἡ ἁγία Σοφία
Μὲ τοὺς λόφους τοὺς ἐπτά,

Ἡ Παναθηναϊκὴ παρέλασις εἰς τὸ Στάδιον

Ἐνῶ ὁ Κάλβος ἐνθους ἀνακράζει.

Ἐπὶ τὸν Ὑμηττὸν
Ἐβλάστησεν ἡ δάφνη,
Φύλλον ἱερὸν στολίζει
Τὰ ἠρειπωμένα λείψανα
Τοῦ Παρθενῶνος.

Ὁ ἐθνισμὸς τοῦ Κάλβου οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἐκδηλοῦται ἁρμονικώτερον ἢ ἐν τῇ πρὸς τὰς Μούσας φῶδῃ Ἀνποῦμαι διότι δὲν μοι ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νὰ ἀποσπάσω ἐξ αὐτῆς ἢ ὀλίγας μόνον στροφάς:

Χαίρεται, ὦ κόραι, χაίρετε
Φωναὶ ὁποῦ τὰ δεῖπνα
Τῶν Ὀλυμπίων πλουτίζετε
Μὲ χορῶν εὐφροσύνας
Κ' εὐρυθμον μέλος.

Σεῖς τὰ αἰθέρια νεῦρα
Τῆς φόρμυγος κροτεῖτε,
Καὶ τὰ θηρία καὶ τ' ἄλοη
Χάνονται ἀπὸ τὸ πρόσωπον
Τῆς γῆς πλατείας.

Ὅπου τρέμουσιν ἄπειρα
Τὰ φῶτα τῆς νυκτός,
Ἐκεῖ ὑψηλὰ πλατύνεται
Ὁ Γαλαξίας καὶ χύνει
Δρόσου σταγόνας.

Τὸ ποτὸν καθαρὸν
Θεραπεύει τὰ φύλλα,
Κι' ὅπου ἄφησε τὸ χόριον
Εὐρίσκει ρόδα ὁ ἥλιος
Καὶ μυρωδιαν.

Ὄτω ὑπὸ τοὺς δακτύλους σας
Ἡ ἐλικώνειος λύρα
Τρέμει, καὶ τᾶνθη ἀμάραντα
Τῆς ἀρετῆς γεμίζουσι
Πᾶσαν καρδίαν.

Διὰ παντὸς μοιράσατε.
Θεῖα παρθένοι, τὴν δίκην·
Διὰ παντὸς χαρίσατε
Τῶν ἀνθρώπων αἰσθήσεις
Ἐψηλονόους,

Ἀφρίζουν τὰ ποτήρια
Τῆς ἀδικίας, δυνάσται
Πολλοὶ καὶ διαρασμένοι
Ἴδου τ' ἀδράχρον, γέμουσι
Μέθης καὶ φόνου.

Τώρα ναί, τώρα ἀστράφατε
Ἦ Μοῦσαι, τώρα ἀρπάξατε
Τὴν πιερωτὴν βροντὴν.
Κατὰ σκοπὸν βαρέσατε
Μ' εὐστοχὸν χεῖρα.

Φυλάξατε τοὺς ὕμνους
Διὰ τοὺς δικαίους· μόνον
Εἰς αὐτοὺς τὴν εἰρήνην
Καὶ τοὺς χρυσοὺς στεφάνους,
Εἰς αὐτοὺς δότε.

Ἡ ποίησις τῆς νέας Ἑλλάδος δὲν ἐγεννήθη, ὄχι, «εἰς τὸν Βόσπορον, εἰς τῆς τρυφῆς τὰ στήθη» ὡς ἐδογματίσεν εἰς τῶν ἐπισημοτέρων ποιητῶν ἡμῶν. Ἄν τὴν γέννησιν τοῦ θεοῦ Διδοῦ διεξεδίκουν ἐπὶ πόλεις ἐν τῇ ἀρχαίῳ-τητι, οὐδεμία πόλις, ἔστω καὶ ἡ μαγικὴ Ἐπτάλοφος, δύναιται νὰ προτάξῃ ἑαυτὴν ὡς πατριδα τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως. Πολὴν πρὶν ἀντηγήσωσιν ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ στίχοι τοῦ Χριστοπούλου, ἡ ἐθνικὴ ποίησις ἐλάτθανε δρεπούσα εἰς τὰς ἀρκαδικὰς κοιλάδας τὰ εὐοσμότερα τῶν ἀνθέων, ρυθμίζουσα ἐπὶ τῶν βουνῶν τῆς Ἠλείου τὰ βήματα τοῦ κλέφτου, καὶ ὡς θεῖον πνεῦμα ἐφέρετο ἄνωθεν τῆς ἀβύσσου τῆς δουλείας. Ἄλλ' εἰς τὸν ἐρωτῶντα ποῦ ἐγεννήθη, ὄχι ἡ ποίησις, ἀλλὰ ποῦ ἀνεφάνησαν τὸ πρῶτον οἱ ποιηταί, οἵτινες περιέβαλον αὐτὴν νέον πολύπτυχον καὶ βαρύνιμον ἔνδυμα, ἄξιον τῆς βασιλείας, οἱ ὁδογοὶ πρὸς οὓς ὀφείλουσιν ἀπαύστως νὰ στρέφονται ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Μουσῶν οἱ ζητοῦντες νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τῶν πτώσεων καὶ τῶν παραπληρήσεων, ἀδιστάκτως θὰ ὠνόμαζον τὴν πατριδα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Κάλβου, «τὸ ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς», ἐκ τῶν καλύκων τοῦ οὐλοῦ ἐξεχύθη τὸ ἄρωμα τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ποιήσεως. Εἶται ἡ Ζάκυνθος, πρὸς τὴν ὁποίαν τοιοῦτους χαιρετισμοὺς ἀπευθύνει ὁ Κάλβος:

Ἦ φιλιότη πατρίς,
Ἦ θαυμασία νῆσος
Ζάκυνθος, σὺ μοῦ ἔδωκας
Τὴν πνοὴν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος
Τὰ χρυσὰ δῶρα.

Ποτὲ δὲν σ' ἔλησμονῆσα.
Ποτὲ καὶ ἡ τύχη μ' ἔρριψε
Μακρὰ ἀπὸ σέ· μὲ εἶδε
Τὸ πέμπιον τοῦ αἵωνος
Εἰς ξένα ἔθνη.

Ἄλλὰ εὐτυχὴς ἡ δύστηνος,
Ὅταν τὸ φῶς ἐπλούτει
Τὰ βουνὰ καὶ τὰ κύματα,
Σὲ ἔμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου
Πάντοτε εἶχον.

Σὸ δὲν τὰ οὐράνια
Ρόδα μὲ τὸ δαυροβόλιον
Πέπλον σκεπάξῃ ἡ νύκτα,
Σὺ εἶσαι τῶν ὀνείρων μου
Ἡ χαρὰ μόνη.

Τὸ κῦμα Ἴόνιον πρῶτα
Ἐφίλησε τὸ σῶμα,
Πρῶτα οἱ Ἴόνιοι Ζέφυροι
Ἐχάιδευσαν τὸ στήθος
Τῆς Κυθραίας.

Καὶ δὲν τὸ ἐσπέριον ἄστρον
Ὁ οὐρανὸς ἀνάπη
Καὶ πλέωσι γέμοντα ἔρωτος
Καὶ φωνῶν μουσικῶν,
Θαλάσσια ξύλα,

Φιλεῖ τὸ ἴδιον κῦμα,
Οἱ αὐτοὶ χαυδέουσι Ζέφυροι
Τὸ σῶμα καὶ τὸ σιῆθος
Τῶν λαμπρῶν Ζακυνθίων,
Ἄνθος παρθένων.

Μοσχοβολαί τὸ κλίμα σου,
Ἦ φιλιότη πατρίς μου,
Καὶ πλουτίζει τὸ πέλαγος
Ἀπὸ τὴν μυρωδία
Τῶν χρυσῶν κίτρων.

Σταφυλοφόρους οἴζας,
Ἐλαφρά, καθαρὰ,
Διαφανῆ τὰ σύννεφα
Ὁ βασιλεὺς σοῦ ἐχάρισε
Τῶν ἀθανάτων.

Ἡ λαμπὰς ἡ αἰώνιος
Σοῦ βρέχει τὴν ἡμέραν
Τοὺς καρπούς, καὶ τὰ δάκρυα
Γίνονται τῆς νυκτὸς
Εἰς ἔσθ κρῖνα.

Δὲν ἔμεινεν ἐὰν ἔπεισε
Ποτὲ εἰς τὸ πρόσωπόν σου
Ἡ χιῶν· δὲν ἐμάρανε
Ποτὲ τὰ σμάραγδά σου
Ὁ θερμὸς Κύων.

Εἶσ' εὐτυχὴς καὶ πλεόν
Σὲ λέγω εὐτυχεστέραν,
Ὅτι σὺ δὲν ἐγνώρισες
Ποτὲ τὴν σκληρὰν μάστιγα
Ἐχθρῶν, τυράννων.

Ἄς μὴ μου δῶσ' ἡ μοῖρά μου
Εἰς ξένην γῆν τὸν τάφον·
Εἶνε γλυκὺς ὁ θάνατος
Μόνον δὲν κοιμώμεθα
Εἰς τὴν πατρίδα.

Ἡ εὐχὴ τοῦ ποιητοῦ δὲν ἐξεπληρώθη ὁ Κάλβος ὑπέστη πικρὸν τὸν θάνατον ἐν τῇ ξένη. Καὶ ἂν παρετίετο ἡ ζωὴ ὑπὸ τὸ μῆμα, ὁ ψάλτης τοῦ «Ὁκεανῶ» θὰ συνησθάνετο μυριοπλάσιον τὴν πικρίαν, βλέπων τὸ ὄνομα τοῦ καταπινόμενον ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς λήθης. Ἄλλὰ μὴ προδικάζωμεν.

Ἡ νεωτέρα Ἑλλὰς ἠτύχησεν εἰς ποιητὰς ἀξιότους τοῦ ὀνόματος· ἀλλὰ διὰ λόγους οὓς δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναπτύξωμεν, δὲν ἔλαβεν ἀκόμη καιρὸν νὰ διακρίνῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀναξίων, οἵτινες πολλὰκις δρεπούσι τοὺς δι' ἄλλους προωρισμένους καρπούς καὶ ἂν που προσηλώνεται εἰς ὀνόματα, ἅτινα δικαίως ἐπιπλέουσι τῆς γενικῆς ἀδιαφορίας, καὶ τότε, ἐν τῇ ἐκτιμῇ καὶ αὐτῶν ἐνεργεῖ ἡ πρόληψις μᾶλλον τῆς σκέψεως, καὶ ἡ ἐν τῷ ἔργῳ τῶν χρυσοκόμισ δὲν διαχωρίζεται τῶν ἄλλων ἐν αὐτῷ εὐτελῶν μεταλλευμάτων. Ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ὁ Σολωμὸς δὲν κατέσχε τὴν προσήκουσαν θέσιν, παράδοξον θὰ ἦτον ἂν ὁ Κάλβος ἐξετιμᾶτο καὶ ἐφημιζέτο παρ' ἡμῶν. Ὅτι συνέβη ἦτο ἀναπόδραστον. Ἡ ποίησις τοῦ Κάλβου δημοτικωτάτη καθ' ἕλην, ἐγένετο κατ' ἐξοχὴν ἀριστοκρατικὴ διὰ τῆς ἀρχαιοπρεπειᾶς τοῦ εἶδους αὐτῆς. Τὸ καινοφανὲς τοῦ ρυθμοῦ ἐπέτεινε τὴν ἀντιδημοτικότητα αὐτῆς καὶ τὸ ἀλλοπερόαλλον τῆς γλώσσης συνετέλεσεν εἰς τὴν προγραφὴν τῆς. Δηγοῦνται ὅτι καθ' ὃν καιρὸν τὸ πρῶτον παρεστάθη ἐν Γαλλίᾳ ὁ «Δὸν Ζουάν», τὸ κωμικὸν ἀριστοῦργημα τοῦ Μολιέρου, ἀπέτυχεν οἰκτιρῶς· καὶ ποῖον ἦτο, νομίζεται, τὸ αἴτιον τῆς ἀποτυχίας. Μέχρι τοῦδε πᾶσαι αἱ κωμωδία ἐγρόφοντο ἐμμέτρως, πρῶτος δὲ ὁ Μολιέρου ἐτόλμησε νὰ παρουσιάσῃ τὸν «Δὸν Ζουάν» του νεγραμμένον εἰς πεζὸν λόγον· ἀλλ' ἀκριβὰ

ἐπλήρωσε τὴν τόλμην του, ἀντιστρατευθεὶς κατὰ τῆς καθιερωμένης συνηθείας. Καὶ πῶς νὰ μὴ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὴν τόλμην του ὁ Κάλβος, θρασὺς, καινοτόμος, ἀπαρητητής τῶν πατρῶων θεῶν καὶ τῶν λαϊκῶν παραδόσεων; Καὶ πῶς νὰ μὴ λησμονηθῇ ὁ πτωχός, ἀλλ' ὑπερήφανος ποιητής, ὁ ζήσας, σιγήσας προῶρως καὶ ἀποθανὼν μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, ἀπρόσιτος καὶ ἐν τῇ ξενιτείᾳ, ὡς ἐν τοῖς στίχοις αὐτοῦ; Ἄλλ' ἄς ἐλπίσωμεν, ὡς ἠλπίζε καὶ οὗτος, ὅτι «μετὰ θάνατον εὐρίσκειται γλυκύτερα ζωὴ καὶ τὸν προσμένει». Ἡ θρησκεία τοῦ ἀγνώστου θεοῦ θὰ διαφωτίσῃ μίαν ἡμέραν καὶ τὴν φιλολογικὴν συνειδησὴν τῆς πατρίδος ἡμῶν. Ὡς ἔφαλεν ὁ Καρασούτσας:

Ἡ φυλὴ δὲν εἶναι μία τῶν πτηνῶν τῶν ἡδυφώνων Οὐδὲ ποιητῶν ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν ἐν γένος μόνον.

Ὁ Κάλβος ἀνῆκει εἰς τὸ γένος ἐκείνων οἵτινες ἔρχονται καὶ παρόρχονται ἵνα δικαιωθῶσι μετὰ θάνατον. Ἄλλων ἡ δόξα ἐκορήνεται εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὡς πυροτέχνημα, καὶ ἄλλων ἡ δόξα ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ταξιδεύοντας ἀστέρας. τῶν ὁποίων τὸ φῶς δὲν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς τὴν γῆν. Καὶ ἐν τῇ φιλολογίᾳ τῆς Δύσεως δὲν εἶναι ὀλίγα τὰ παραδείγματα τῆς ὀψιγόνου δόξης, ὡς λ. χ. ἐκείνης ἧς ἀπήλασαν ἐν Γαλλίᾳ ὁ Ἄνδρέας Σενιέ, καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Κόλλινς.

Ἐνθυμούμαι τοὺς ὄρραίους στίχους τοῦ Θεοφίλου Γωτιέ: «Ἡ εὐρωστὸς τέχνη κατακτᾷ τὴν αἰωνιότητα. Καὶ οἱ θεοὶ ἀποθησκουσιν, ἀλλ' οἱ στίχοι διαμένονσι κυρίαρχοι καὶ δυνατώτεροι τοῦ χάλυβος». Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν ποτε νὰ τεθῇ ἔξω τοῦ νόμου ὁ σιβαρὸς καλλιτέχνης, ὁ ὑπέροχος ποιητής τῶν Ῥωδῶν; Διότι ἐξ ἀναποδράστων λόγων παρεγνώρισθη ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει, δυσκολεύομαι νὰ πιστεῦσω ὅτι εἶναι ἀνάξιος τῆς ἀθανασίας.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙΣ Εἰς τὰς Ἐπαρχίας

Ἄλλοτε αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν ἔδιδαν τὸν τόνον τῆς τουαλέττας καὶ τῆς πολυτελείας εἰς τὰς γυναῖκας τῶν ἐπαρχιῶν. Βεβαίως τὸ ἄλλοτε αὐτὸ δὲν εἶναι χρεσινὸν καὶ προχρεσινόν, ἀλλὰ πολλὰ παλαιότερας ἐποχῆς, ὅταν ἀκόμη αἱ Ἀθηναῖαι ἔδιδαν περισσοτέραν σημασίαν εἰς τὸ ἔνδυμα, ὅταν ἡ γυναικεία δράσις περιωρίζετο εἰς ἕνα στενώτατον κύκλον φιλανθρωπίας πέντε ἢ δέκα γυναικῶν.

Τελευταίως ὅμως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν πολὺ. Αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν ἀνά

εκατοντάδας πλέον σήμερα περιλαμβάνουν εις τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς των μεταξύ τῶν οικογενειακῶν καθηκόντων καὶ ἀσχολιῶν των καὶ μίαν ἀλτροϊστικὴν δρασίαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ καλλίτερον δεῖγμα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὰς παρακολουθοῦν κατὰ βῆμα αἱ Ἑλληνίδες τῶν ἐπαρχιῶν, ὀλιγώτερον τῶν μικρῶν καὶ περισσότερον τῶν μεγάλων πόλεων, αἱ ὁποῖαι κατ' ἐλάχιστον μένουν ὀπίσω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν. Καὶ ὄχι μόνον τῶν ἐπαρχιῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Αἱ ἐρχόμεναι εἰς τὰς Ἀθήνας σήμερα δὲν περιορίζονται ὡς ἄλλοτε εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν Ἑλληνικῶν μουσείων. Ἄλλ' οὔτε τῶν μεγάλων μωδιστρῶν καὶ τῶν ἐμπορικῶν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ μόνον. Βεβαίως γίνεται ὡς ὀφείλει νὰ γίνεται καὶ αὐτό. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἐδῶ διαμονῆς των ἕνα μεγάλο μέρος ἀφιερώνεται εἰς τὴν γυναικείαν ἰδρύματα τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὰ γυναικεία ἰδρύματα ὄχι μόνον τὰ στενῶς φιλανθρωπικά, ἀλλ' ἰδίως καὶ γενικώτερον προοδευτικά.

Μετὰ τὰς φιλοπτώχους ἐταιρείας αἱ ὁποῖαι ἔχουν παντοῦ γενικευθῆ εἰς τὰς ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων γυναικείας ἀδελφότητας, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἰδρυθῆ εἰς πολλὰς ἑλληνικὰς πόλεις τῶν ἐνεργειῶν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης Μητρὸς, τῶρα ἤρχισεν ἡ γυναικεία δράσις νὰ ἐπιτείνεται καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον.

Τὰ ἀντεπεστέλλοντα τμήματα τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων γενικεύονται καὶ ἀπὸ τὰς Πάτραις μᾶς ἔρχονται εἰδήσεις εὐχάριστοι, διὰ τὴν πρόοδον τοῦ παρὰ τοῦ ἐκεῖ Λυκείου ἰδρυθέντος μόλις πρὸ ἕξ μηνῶν Κυριακοῦ Σχολείου. Τὸ σχολεῖον αὐτὸ ἀριθμεῖ ἤδη περὶ τὰς τριακοσίας ἐργατίδας, αἱ ὁποῖαι μανθάνουν μαζὴ μετὰ ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντά των, ποῖος ὁ προορισμὸς των.

Ἀλλὰ τὸ Λύκειον τῶν Πατρῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῶν κ. Μ. Μάρκου, Ἐλ. Σπυροπούλου, Π. Βαφειοπούλου καὶ Α. Λιάγιου, κατάρθωσε τὸσον νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐκεῖ ἀρχῶν ὑπὲρ τῶν ἐργατιδῶν, ὥστε ἤδη μετὰ τὴν εὐγενῆ συνδρομὴν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ κ. Νομάρχου, Δημάρχου καὶ ἐν γενεῇ τῆς καλλιτέρας κοινωνίας τῶν Πατρῶν ἐπετεύχθη καὶ ἡ ἰδρυσις Ἑπαγγελματικῆς Σχολῆς.

Ἐνα μεγάλο εὖγε εἰς τὰς κίρας τοῦ Λυκείου τῶν Πατρῶν, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸσον ὠραῖον ἐνθουσιασμὸν εἰργάσθησαν καὶ εἰς τὸσον θαυμάσια ἀποτελέσματα ἔφθασαν.

Τὸ παράδειγμα τῶν ἐνθαρρύνει καὶ κυρίας

ἄλλων πόλεων, καὶ ἂς χρησιμεύσῃ ὡς δεῖγμα τῆς εὐεργετικῆς δυνάμεως τῶν γυναικῶν, εὐθὺς ὡς θελήσουν νὰ χρησιμοποιοῦσιν διὰ τὸ καλὸν καὶ διὰ τὴν πρόοδον.

Καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν ἀκόμη ὅπου ἡ ἐλευθερία τῆς δράσεως εἶναι τὸσον μετρημένη καὶ ὅπου φυσικὰ ἡ θέσις τῆς Ἑλληνίδος εἶναι πολὺ διαφορετικὴ κατὰ τὴν παρά γυναικείων συλλόγων ἢ ἰδρυσις Ἑπαγγελματικῶν Σχολῶν.

Εἰς τὰς Ἀθήνας παρεπιδήμει κατ' αὐτὰς ἡ κ. Θεοφυλείκου ἐκ Τραπεζοῦντος, μία ἰσχυρὰ γυναικεία προσωπικότης ἡ ὁποία πρωτοστατεῖ εἰς κάθε ὠραίαν δρασίαν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ κυριῶν ἐπιλέκτων τῆς Τραπεζοῦντος. Καὶ ἐκεῖ τὸ Ἑπαγγελματικὸν Σχολεῖον κάμνει ἀλματικὰς προόδους καὶ ἀπὸ τὰς πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος Ἑλληνικὰς κοινότητας ἐκεῖ κατασκευάζονται αἱ προικες τῶν Ἑλληνίδων ἀπὸ κορίτσια τοῦ λαοῦ, τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται καὶ μορφώνονται εἰς τεχνιτριάς, ὧν τὸ μέλλον ἐξασφαλίζεται ἐντιμὸν καὶ ἀξιοπρεπές.

Ἡ κ. Θεοφυλείκου ἄλλως ἔζησε πολλὰ τῆς ζωῆς τῆς ἔτη εἰς Ἑλβετίαν ὁπόθεν πολλὰ ἐδιδάχθη καὶ ὁπόθεν πολλὰ μετεφύτευσε εἰς τὴν πατρίδα τῆς; Ἀνήκει μετὰ τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὴν ὠραίαν καὶ ἐπίλεκτον ὁμάδα τῶν εὐεργετῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ οἱ ὁποῖοι χωρὶς θόρυβον ἐκτελοῦν τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον πρωτοστατοῦντες εἰς πᾶσαν πρόοδον καὶ εἰς πᾶσαν ὠραίαν ἰδέαν.

Ἡ κ. Θεοφυλείκου ἀνταποκρινόμενη προθυμότητα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης, ὅπως καταρτίσῃ συλλογὴν ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν ἐνδυμασιῶν, κατασκεύασε πολυτελεστάτην ἐνδυμασίαν τῶν Ἑλληνίδων τοῦ Πόντου, μετὰ πολυτίμου χρυσοῦ περιδεραιοῦ, τὴν ὁποίαν ἔφερε διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου.

Ἡ δὲ ἑνδυμασία τοῦ Πόντου περιέρχεται μετὰ ἄλλων δωρηθειῶν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης, ἀντίγραφον δ' αὐτῆς εἰς τὸ σχετικὸν τμήμα τοῦ Λυκείου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου κατάρθωσε νὰ παρουσιάσῃ περὶ τὰς σαράντα διαφόρους ἐνδυμασίας τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος. Πρὸς πλουτισμὸν τῆς συλλογῆς αὐτῆς τὸ Λύκειον ἐπικαλεῖται τὴν συνεργασίαν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνίδων, αἱ ὁποῖαι ζοῦν εἰς πόλεις ἢ εἰς χωρὶς εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχει τὸ εἰδικὸν ἑλληνικὸν ἐνδυμα. Τὸ Λύκειον ἀποστέλλει κούκλας, τὰ ἔξοδα τῆς ἐνδυμασίας τῶν ὁποίων προκαταβάλλει εἰς πᾶσαν κυρίαν ἢ ὁποῖα ἤθελεν ἀναλάβει τὴν φροντίδα τῆς κατασκευῆς τοπικῆς ἑλληνικῆς ἐνδυμασίας.

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ Β'.

Ἀλλὰ ἡ πρώτη ὁρμὴ τοῦ ἔρωτος ἀρχίζε νὰ λιγοστεύῃ, ὁ Ἀλέκος εὕρισκε μονότονη τὴν ζωὴν τοῦ περνοῦσαν χωρὶς φίλους, χωρὶς συγγενεῖς, καὶ τὰ λόγια τῆς ἀγάπης τοῦ τοῦ ἔλεγε καὶ τοῦ ξανάλεγε ἡ Ἑλένη τὸν ἐκούραζαν. Ἐγεῖνε νευρικός, δξύθυμος, καὶ σιγὰ σιγὰ ἐπέφερε τὴν συνήθειαν νὰ βγαίνει τακτικὰ μόνος. Εὐρήκε τοὺς παληοὺς του φίλους, ἔκαμε καινούργιας γνωριμίας καὶ ξανάρχισε τὴν ἀκατάστατην ζωὴν τοῦ ἔκαμε πρὶν πανδρευθῆ. Ὅσα χρήματα εἶχε στὰ χέρια του γεινόνταν ἄφροντα καὶ ἡ Ἑλένη ἔκαμε θαύματα οικονομίας γιὰ νὰ περᾶ μετὰ τὰ λίγα τοῦ τῆς ἄφρονος Δὲν ἀργησε ὅμως ν' ἀντιληφθῆ πως μίαν γυναῖκα τῆς τὸν τραβοῦσε ἀπὸ κοντὰ τῆς καὶ τὰ δάκρυα ἀρχισαν νὰ ζωγραφίζουσαν ἕνα μαῦρο κύκλο τριγύρω στὰ μάτια τῆς. Καὶ ὁ Ἀλέκος γεινόνταν ὀλοένα πρὶν παράξενος. Πότε τῆς μιλοῦσε ἀπότομα καὶ τῆς φώναζε πικρὰ λόγια, πότε τὴν φιλοῦσε μετὰ παράφορη ἀγάπη λέγοντας πὼς εἶναι ἕνας ἐλεεινὸς τοῦ τὴν καταστρέφει. Ὅτ' ἔβλεπε μίαν μέραν τοῦ θὰ ζήσωμε πάλι εὐτυχισμένοι Ἑλένη μου, κάμε λιγάκι ὑπομονὴν ἀκόμη τῆς ἔλεγε, καὶ κείνη μετὰ τὴν ἐλπίδα πὼς θ' ἀλήθευεν μίαν μέραν τὰ λόγια του περνοῦσε ἀγρυπνῆ τῆς νύχτες νὰ τὸν περιμένῃ.

Καὶ τὰ συλλογίζονταν ὅλα αὐτὰ ἡ ὄμορφος ξανθοῦλα κυττάζοντας τὸν ἔρημο δρόμο. Ἡ αὐγὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ σκορπᾷ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ὅταν ἀποκοιμήθηκε ἀκουμπισμένη στὸ ξύλο τοῦ παραθύρου.

Ἐνα βίσιον βῆμα τὴν ζύπνησε. Ἐτριψε τὰ μάτια τῆς μετὰ ὕψος νυσταγμένον, ζαλισμένη ἀπ' τὸ πολὺ φῶς.

Ὁ ἄνδρας τῆς ἐστέκετο μπροστά τῆς.

— Ἐσὺ εἶς; Ἀλέκο μου! ἐφώνησε χαρούμενῃ καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Ἐλα Ἑλένη, εἶπε μ' ἀνυπόμονον ὕψος, ἄφησέ με καὶ βιάζομαι.

— Μονάχες θὰ μᾶς ἀφήσῃς πάλι καὶ σήμερα;

— Οὐφ! τὰ ἴδια θὰ ξαναρχίσωμε; Ὅτ' σκοτωθῶ ἂν δὲν μ' ἀφίσης ἤσυχον! Τώρα κάθε φορὰ ποῦ τολμοῦσε νὰ κάμῃ μίαν δειλὴ παρατήρησιν τὴν ἀπεστόμωνε μετὰ τὴν λέξι: Ὅτ' σκοτωθῶ. Ἡ ἰδέα πὼς μπορούσε νὰ τὸν χάσῃ τὴν ἐτρέλαινε καὶ ἐσώπαινε τρομαγμένη. Ὑστερικός καὶ νευροπαθὴς σὲ μεγάλο βαθμὸν δὲν εἴξευρε καὶ αὐτὸς τί θέλει. Λυπήθηκε ποῦ ἔκαμε τὴν Ἑλένην τὴν δυστυχισμένην καὶ

θέλησε νὰ μείνῃ μαζὴ τῆς ὅμως εἶδε ἐμπρὸς του τὰ δύο ὠραῖα γαλανὰ μάτια τῆς ἄλλης νὰ τὸν κυττάζουσαν θυμωμένα καὶ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὴν εὕρῃ.

Ἐνα βράδυ ὁ Ἀλέκος γύρισε στὸ σπῆτι τοῦ ὠχρὸς καὶ τὰ μάτια του εἶχαν μίαν παράξενη λάμψιν. Πονῶ τὸ κεφάλι μου Ἑλένη, εἶπε ὁ γιατρός λέει πὼς ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἤσυχία. Καὶ ἡ Ἑλένη ἀρχισε νὰ τὸν περιποιῆται πρόθυμα ἐνῶ μίαν γλυκεῖαν εὐτυχίαν ξεχειλίσει μέσα τῆς. Ὁ Ἀλέκος ἔχει τὴν ἀνάγκη τῆς; ἀπόψε θὰ μείνῃ στὸ σπῆτι του, ἴσως, ἴσως τῆς γυρίσῃ γιὰ πάντα! καὶ γιατί ὄχι; Μήπως δὲν τῆς τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ τόσαις φοραῖς ὁ ἴδιος πὼς θὰ εἴρχετο μίαν μέραν ποῦ θὰ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι ὅπως πρώτα; Τώρα τελευταίως μάλιστα τί καλὸς ποῦ ἦταν μαζὴ τῆς! καὶ τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰ ἔτρεχε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐλάφρα, διόρθωνε τὸ δωμάτιο, τοῦ ἔβαζε κολώνια στὸ κεφάλι, καὶ ἐκεῖνος χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος. Πέντε μέρας πέρασαν ἐτσι.

— Ἑλένη μπορεῖς νὰ κάμῃς μίαν θυσίαν γιὰ μένα; ρώτησεν, ἔξαφνα. Ἐνα πρῶτ' ἔγχαμογλασε εὐτυχισμένη. Καὶ τί δὲν ἦταν πρόθυμη νὰ κάμῃ φθάσει νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ; Μήπως ὑπῆρχε γι' αὐτὴν μεγαλύτερη χαρὰ ἀπ' αὐτό;

— Νὰ Ἑλένη εἶπε μετὰ κάποια ἀμηχανία, θέλω τὴν ὑπογραφή σου.

— Ναι, ἐξηκολούθησε, γιὰ νὰ πουλήσωμε τὸ σπῆτι. Θέλω λεπτά, καὶ μόνον αὐτὸ μᾶς μένει. Λοιπὸν;

— Καὶ τὸ παιδί μας τί θὰ γείνη; Νομίζεις πὼς θὰ δεχθῶ ποτὲ νὰ τοῦ πάρω μετὰ χέρια μου τὸ ψωμί του γιὰ νὰ τὸ δώσῃς σ' αὐτὴν;

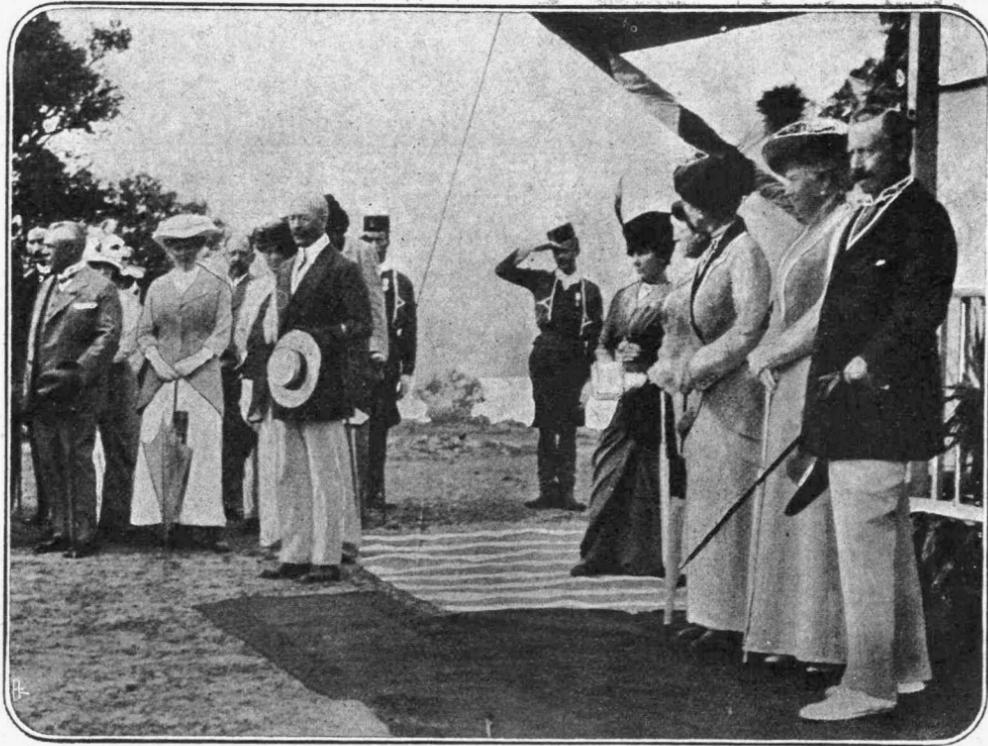
— Ἑλένη, θὰ σκοτωθῶ ἂν δὲν ὑπογράψῃς.

— Ἄ μὴ δὲν ξεύρεις λοιπὸν καὶ τίποτ' ἄλλο νὰ πῆς; Τόσον καιρὸ τ' ἀκούω, ἂν νομίζῃς πὼς με φοβίζεις πιά! καὶ ἔφυγε ἀπ' τὸ δωμάτιο θυμωμένη. Ἀκούεις ἐκεῖ νὰ γδύσῃ τὴν μικρούλα τῆς γιὰ κείνην; αὐτὸ περᾶ τὰ ὄρια!

Ἐνας πυροβολισμὸς τὴν ἔκαμε νὰ τινάξῃ τρομαγμένη, καὶ εἶδε τὸν Ἀλέκο ζαπλωμένον χλωμὸν στὸ πάτωμα, τὸ πρόσωπό του ἦταν σκεπασμένον μ' αἷμα καὶ στὸ χέρι του ἐσφιγγε τὸ ρεβόλβερ που κάπνιζε ἀκόμη.

Ἀλέκο μου, ἐγὼ σ' ἐσκότωσα Ἀλέκο, ἐφώνησε, καὶ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀγκαλιάζοντας σφικτὰ τὸ πτώμα χωρὶς νὰ ξεύρῃ καλά ἂν ἦταν γι' αὐτὸ τὰ δάκρυα. Ἡ γιὰ τὴν εὐτυχίαν ποῦ μίαν στιγμὴν πρόσφασε ν' ἀντικρύσῃ καὶ γιὰ τὸ τελεταῖο λείψανον τῆς ἐλπίδας που ἔχανε γιὰ πάντα.

Μιράντα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Ο Κάιζερ, η Αυτοκράτειρα Λυγούστου η Βασίλισσα Σοφία και η κ. Παρρὲν
ὑπὸ τὸ Ἀυτοκρατορικὸν Περίπτερον.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

«Παρις»

Κάτω ἀπὸ τὰ ἐκπληκτα μάτια, σχεδὸν ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ ἐπάνω εἰς τὸν στίβον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Σταδίου, ἔγινε τὸ θαῦμα ποῦ μόνος ὁ Γκαϊτε κατώρθωσε, ὅταν ἤγωνε τὸν παλαιὸν μὲ τὸν μεσαιωνικὸν κόσμον, εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ Φάουστ. Ἡ ἀρχαία παρθενικὴ εὐμορφία παρήλασε χθὲς ἐμπρὸς μας εἰς τὸ Στάδιον χειροπιασμένη μὲ τὴν νέαν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἀττικὴ τῶν καλῶν ἀρχαίων χρόνων ἔστειλε κατὰ ἀπὸ τὰ βάρη τῶν αἰώνων νὰ στηθῇ δίπλα καὶ νὰ χορεύῃ μαζί μὲ τὰς σημερινὰς Ἑλληνίδας, τοὺς χοροὺς τῶν νησιῶν, τῶν κάμπον μας καὶ τῆς Κρήτης.

Εἰς τὸν στίβον τοῦ Σταδίου, τὸν φωτοχαρῆ καὶ πλημμυρισμένον ἀπὸ τὴν ὄρμιον Ἀττικὴν Ἄνοιξιν, δὲν ἀνέζησε τὴν χθελιστὴν δεύλην οὔτε ἡ κλασικὴ γραμμὴ τῆς ἀρχαίας παναθηναϊκῆς πομπῆς, οὔτε τοῦ συρτοῦ ὁ λικνιστικὸς σκοπὸς

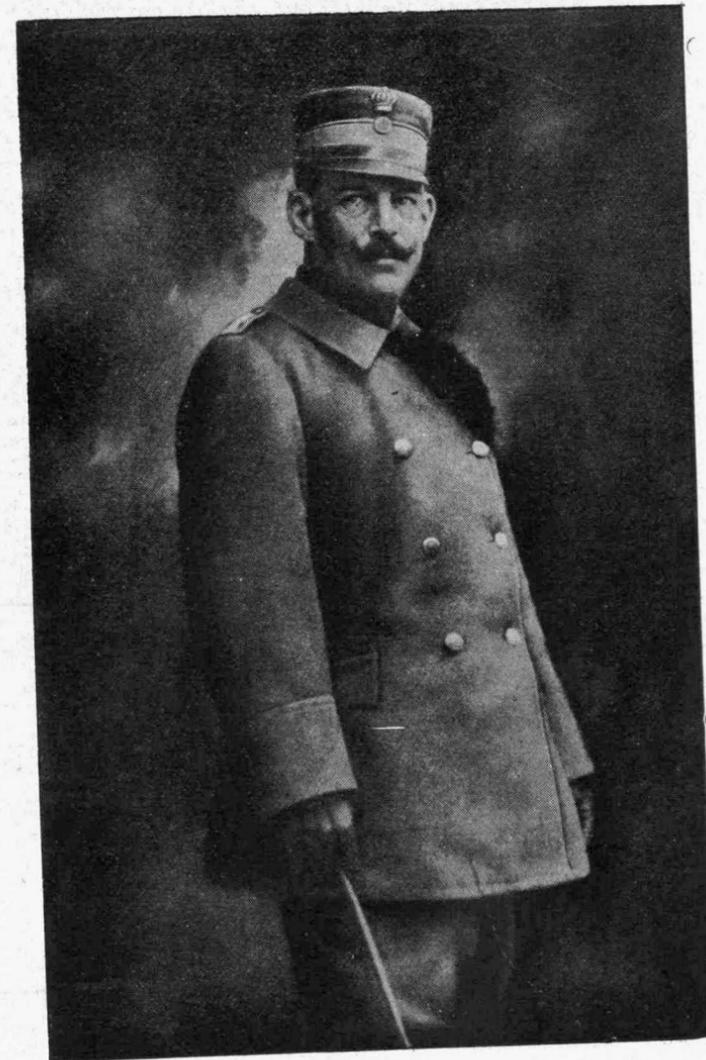
οὔτε τοῦ Κρητικοῦ πεντοζάλι ἡ ἄρρυθμος καὶ ἀρμονικὴ πλαστικότητα.

Ἡ πελορῖα πεντελησιακὴ σφενδόνη περιέκλεισε χθὲς διὰ πρώτην φορὰν τὴν Νεοελληνικὴν νεότητα, ἀποδοθεῖσαν εἰς τὴν ἀρρενωπὴν λατρείαν τῆς πατρίου τέχνης, ἀποδοθεῖσαν πρὸ πάντων εἰς τὴν ζωὴν ποῦ ἀκμάζει ὡραία ἀπὸ τὴν νεόκτητον Μακεδονικὴν γῆν ἕως εἰς τὰ ἀλίπληκτα στέρανα τοῦ βραχῶδους Ταινάρου.

Ἦτο μαγικὴ καὶ ἐξαισία ἡ ἀπὸ τοῦ Πεντελησιακοῦ μαρμάρου βλάστησις τῆς Νεοελληνικῆς Νεότητος ἕμνούσης μὲ ἰδικὴν τῆς γραμμὴν, κίνησιν καὶ αἴσθημα τὴν πολύμορφον ἀλλ' Ἐνιαιάν καὶ Πάνσεμνον πατρίδα!

Ἄς χαιρετίσωμεν μὲ συγκίνησιν καὶ ἐλπίδα τὴν ἀνθησιν αὐτήν. Μετὰ τὴν δάφνην τῶν δύο ἐκστρατειῶν, ἡ νεοελληνικὴ ψυχὴ κυοφορεῖ τὴν περίοδον τῆς ἀποκλειστικῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς καὶ τέχνης.

Ἔπειτ' ἀπὸ τὴν δάφνην τὰ ρόδα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΑΣ

ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

«Σκηπ»

Ἡ ἀγκάλη τοῦ Ἀρδητοῦ περιέσφιξε χθὲς στοργικά τὴν πανελλήνιον ἀναβίωσιν τύπων ἀθανάτων ἀπὸ ὅλας τὰς ἐθνικὰς ἐποχὰς καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ τμήματα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Ὁ στίβος τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου ἐξωγογήθη ἀπὸ τὴν παρέλασιν παντὸς ὅ,τι περιεσώθη εἰς τὴν ἀνάμνησίν μας ἐκ τῶν αἰώνων τοῦ ἐθνικοῦ βίου εἰς ὠραιότητα ἀμιέσεων καὶ χρομάτων καὶ παραστάσεως καὶ ρυθμοῦ καὶ εὐγραμμίας καὶ ἀρμονικότητος κινήσεων, ἐνῶ αἱ κερκίδες τῆς μαρμαρίνης ἀναστάσεως τοῦ ἀρχαίου Σταδίου ἔστενον ὑπὸ τὰ πλήθη θεατῶν διακατεχομένων διὰ πρώτην ἴσως φορὰν ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἐκδηλοῦντων ἀνεπιφυλάκτως τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὴν ἀναπαράστασιν τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τῶν διαφόρων τύπων καὶ τῶν διαφόρων ἐποχῶν εἰς ἐνδυμασίας καὶ ὀρχήσεις καὶ ἄσματα Ἑλληνικά. Καὶ ἐνῶ δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀγῶνων, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὠραίας ἐορτῆς ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εἶχε κερδηθῆ μία μεγάλη ἐθνικὴ νίκη, ἡ ὁποία ἔκαμε ν' ἀνθίσουν πλούσια, αἱ ροδοδάφνη εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ.

Εἰς τὸν μεμετρημένον χῶρον τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου ἐκερδήθη χθὲς μία νίκη. Καὶ εἶνε νίκη ἐθνικὴ, πολλὰ ὑποσχουμένη διὰ τὸ μέλλον, τὸ γεγονός, ὅτι τόσαι μυριάδες θεατῶν, ἀντιπροσωπεύοντων τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον, ἠσθάνθησαν χθὲς εἰς τὰ στήθη των τὸν παλμὸν τῆς ὠραιότερας συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν γεννᾷ ἡ ἀποκάλυψις θησαυρῶν τεθαμμένων καὶ λησιμονημένων, ποῦ φέρονται εἰς τὸ φῶς καὶ ἐπανακτῶνται ἀπὸ ἐν ἔθνος ὁλόκληρον. Διότι κανεὶς δὲν θὰ ἐφαντάζετο, ὅτι εἴχομεν τόσους θησαυρούς, ὅσους περιέκλεισε δι' ὀλίγας ὥρας χθὲς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον καὶ ἕκαστος ἐκ τῶν ὁποίων ἀντιπροσωπεύει ἀνὰ ἐν ἐκ τῶν ἀνεκτιμήτων ἐθνικῶν ἰδανικῶν, τὰ ὁποία ἤρχισαν ἀναβιοῦντα εἰς τὴν λατρείαν μας καὶ προκαλοῦντα ἡμᾶς εἰς ἐγκάλησιν ἐθνικὴν, ἐνῶ πρότερον μᾶς ἦσαν ἄγνωστα ἢ ἐθεωροῦντο ἄξια τῆς περιφρονήσεώς μας. Ἡ ἄσπιλος λευκότης τῆς φουστανέλλας, ἡ γραφικότης τῶν ποικίλων νησιωτικῶν ἀμιέσεων, τὸ βαρυτελὲς καὶ σεμνῶς ἐπιβάλλον τῶν γυναικείων τύπων τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος καὶ ἅπασας τὰς ἀναπαρασταθείσας ἐποχὰς, ἡ διαύγεια καὶ ἡ ἀρμονικότης τῆς ἐθνικῆς μουσικῆς ἢ ποιήσεις τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, ἡ μαγεύουσα εὐρυθμία καὶ ἀρρενωπότης τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν, ἡ ποιήσεις τῶν εἰδυλ-

λιακῶν καὶ βουκολικῶν σκηπῶν ἀπὸ τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων ἀθλητρίδων μέχρι τῶν ἡχῶν τῶν ποιμενικῶν αὐλῶν καὶ τῶν κυριῶν καὶ τῶν τροκανῶν, ἔδειξαν τὸ καθένα καὶ ὅλα μαζὺ πλούσιον καὶ ὑπέροχον τὸν χαρακτήρα τῶν ἐθνικῶν ἐποχῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν τύπων, ὁμοίους τῶν ὁποίων καμμία φυλὴ δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ κανὲν ἔθνος δὲν δύναται νὰ κωχρηθῆ. Τόσος δὲ ὑπῆρξεν ὁ ἐκδηλωθεὶς ἐνθουσιασμός διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ὠραιότητος καὶ ποιήσεως, ὥστε νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία εἰς τὸ μέλλον θ' ἀποκρούσῃ κάθε πιθηρισμὸν ὀθνεῖων ἀσχημῶν καὶ θὰ προσηλωθῆ εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά, ποῦ ἀρχίζουν ἀναβιοῦντα ὁλοζώντανα.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας ἤρχισεν ἡ ἐορτή. Καὶ πρῶτον ἔγινε μία παρέλασις ἀρχαϊκὴ. Προηγούντο ἀθλητρίδες καὶ ἠκολούθουν κανηφόροι καὶ χορευτρία.

Τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀνεβίου καὶ ἐφερόμεθα εἰς τὴν κλασικὴν ἐποχὴν τοῦ ἀρχαίου κάλλους καὶ τῆς ζωντανῆς πνευματικῆς ὠραιότητος.

Σώματα εὐθυτενῆ καὶ μὲ ὅλας τὰς ζιλευτὰς παρθενικὰς ἐκείνας γραμμὰς ποῦ γοιτεύουν καὶ φαίνονται ἀκόμη ὠραιότεραι μὲ τὰ ἀρχαῖα αὐτὰ ἐνδύματα.

Ἐνας ὄνειρευτὸς κόσμος ἐνόμιζε ὅτι διέρχεται ἔμπροσθέν σου, κόσμος ὑψηλότερος, ὠραῖος καὶ ἀνέγγικτος.

Μετὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν παρέλασιν αἱ μὲν ἀθλητρίδες καὶ κανηφόροι κατέλαβον τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου εἶχε στηθῆ τὸ βᾶθρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἐτοποθέτησαν τὰ κἀνίστρα καὶ ἄλλαι μὲν ἐκάθησαν πρὸς τὸ βᾶθρον, ἄλλαι δὲ ἐστάθησαν ὄρθιαι παραπλεύρως τῶν μικρῶν πασσάλων οἱ ὁποῖοι ἦσαν περιτυλιγμένοι μὲ μύρτα.

Αἱ δὲ χορευτρία ἤρχισαν νὰ χορεύουν καθ' ὀμάδας, ὡς καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Λυκίου Μεταξᾶ, ἐνδεδυμένοι ὅλοι τὴν φουστανέλλαν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

«Καιροί»

Ἡ χθεσινὴ ἐορτὴ εἰς τὸ Πάλλευκον Παναθηναϊκὸν Στάδιον ὑπῆρξε μία μεγαλειώδης ἀποκάλυψις τῆς ἀθανάτου καὶ πολυμήνου Ἑλληνικῆς εὐμορφίας, τῆς δοξασθείσης ὑπὸ πάντων τῶν αἰώνων, ἠμνηθείσης ὑφ' ὅλων τῶν ποιητῶν καὶ ἐπιγραμματισθείσης χθὲς ἀκόμη ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Ἀντοκράτορος, φιλοξενηθέντος ἐν Κερκύρα. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ δόξα καὶ ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ δάφνη συνεκεράνυντο χθὲς εἰς

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Σταδίου.—Μακεδονικὴ δμάς

τὸν στοῖβον τοῦ Σταδίου εἰς ἓνα κράμα πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἐκπαγλόν. Ἡ ἀρχαιοπρεπὴς πομπὴ τῶν Ἀθλητρίδων καὶ ἡ γραφικὴ δμάς τῆς Χίου καὶ Μιτυλήνης ἦσαν τόσον σοβαρῶς θαυμασταὶ καὶ τόσον ἐξαισιῶς φασμηγορικαί, ὥστε τὸ δῆλημα τῆς μεταξὺ τῶν δύο προτιμήσεως θὰ ἔμεινε ἄλυτον. Βεβαίως ὅμως ἡ νεοελληνικὴ δόξα δὲν εἶχε τίποτε νὰ ζηλεύσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν. Ἦτο αὐτὴ καὶ ἦτο ἐκείνη!

Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων καὶ ἡ πρωτοστάτις πάσης ἀξιεπαίνου γυναικείας κινήσεως ἐλλόγιμος κυρία Παρρὲν δύναται νὰ εἶνε ἀπολύτως ἱκανοποιημένη διὰ τὸν τιμητικὸν συναγεμῶν τὸν ὁποῖον προεκάλεσεν ἡ θαυμασία καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν ἐθνωφελὴς ἐορτὴ, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσον κόπον διωργάνωσαν. Τόσος ἦτο ὁ συνάγεμὸς τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ μὴν εἶνε ὑπερβολὴ τὸ λεχθὲν ὑπὸ τινος μεμνημοῖου συνάδελφου, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ξεκίνησαν διὰ τὸ Στάδιον προτοῦ «λαλήσουν τὰ κοκκόρια» καὶ βεβαίως προτοῦ ἐγερεθῆ ἢ «Ἡὼς ἐκ λεχέων παρ' ἀγαθοῦ Τιδωνεῖο». Ἀπὸ τῆς 2ας μ.μ. ἤρχισαν ὀμάδες πολιτῶν νὰ συνωθοῦνται πρὸς τὸ Στάδιον, ἂν καὶ ἡ τελετὴ θὰ ἐγίνετο τὴν 4 1(2 ἀπογευματινῆν. Τίποτε! Ἐπρεπε νὰ προφθάσουν θέσιν.—Τί ξέρεις τί σοῦ συμβαίνει ἀργότερα...—Ἀκοῦς, λέει; Μία ὥρα γρηγορότερα, νὰ πᾶς στὰ σίγουρα». Καὶ ἔφοδοι πρὸς παραβίασιν τῆς θύρας ἐξηκολούθουν. Μετὰ μᾶς ὥρας ἄγριον ἠλιόλουτρον ἢ εἴσοδος ἐξεβιάσθη ἐπὶ τέλους. Τὰ

πλήθη τοῦ κόσμου ἀνεστέναξαν ὡς ὁ παλαιὸς ἐκείνος Συμεών...

Ἐν τῷ μεταξὺ κατέφθανον ἐφ' ἀμαξῶν Καρυάτιδες ἐξώμων ἀμιέσεων καὶ λαμπερόχρωμες ἀγριάδες τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν. Τὰ συνωστιζόμενα ἔξωθι τοῦ Σταδίου πλήθη κόσμου ἐπευφήμιον καὶ τὰς μὲν καὶ τὰς δέ. Ἦτο ἡδὴ ἢ 4η μ.μ. καὶ τὸ Στάδιον εἶχε πληρωθῆ. Μετὰ τέταρτον ὥρας κατέφθασαν τὰ εὐζωνάκια τῆς Σχολῆς Μεταξᾶ «ὅλα σὲ τάξι καὶ γραμμῇ». Προσωμοῖαζον ἀλήθεια πρὸς στρατὸν τοῦ κουτιοῦ, δροσερὸν καὶ ζαχαρένιον. Ἡ παρέλασις των ἐπευφημήθη ζοηρότατα. Τὴν 4 30' κατέφθασαν οἱ κ.κ. ὑπουργοί. Ἡ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς ἀνέκρουσε τὸ ἐμβατήριον τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Μετὰ 5 λεπτὰ ἀφίζοντο δι' αὐτοκινήτων αἱ Α. Α. Μ. Μ. οἱ Βασιλεῖς μεθ' ὁλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Αἱ μουσικαὶ τῆς Βασιλικῆς φρουρᾶς ἀνακρούουν τώρα τὸν Βασιλικὸν ἕμνον καὶ οἱ θεαταὶ ἐκποῦν εἰς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα.

Εἶτα ἡ μουσικὴ ἀνακρούει τὸν ἐθνικὸν ἕμνον. Ὅλοι ἀποκαλύπτονται. Καὶ ἡ ἐορτὴ ἄρχεται, Ἡ ἐορτὴ ἤρχισε μὲ ἀρχαϊκὴν παρέλασιν ἀθλητρίδων, κανηφόρων καὶ χορευτριῶν.

Καὶ ἀκολουθεῖ ὁ χορὸς.

Μαῦρο Γεμενί, μαῦρο Γεμενί
Μαῦρο Γεμενί στὴν Μέση τὴν ψιλή· δις
Μαῦρο Γεμενί μὲ λένε.

κα' ἂν μὲ χάσης γύρευε με δις.

Μὴν τὸ ζώνεσαι, μωρ' μὴ τὸ ζώνεσαι
Μὴν τὸ ζώνεσαι, τὸ καμαρώνεσαι
Μὴν τὸ ζώνης χαμηλά
Γιατὶ μοῦ σφάζεις τὴν καρδιά.

Οἱ Ἑλληνικοὶ χοροὶ μετεγράφησαν παρὰ τοῦ
z. Ψάγου καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς σχολῆς
τοῦ Ὁδείου, ἐνημερολόγησαν παρὰ τοῦ z. Κα-
λομοίρη Καθηγητοῦ τῆς συνθέσεως ἐν τῷ Ὁ-
δεῖῳ καὶ ἐνορχηστρώθησαν διὰ μπάνταν παρὰ
τοῦ z. Καίσαρη Καθηγητοῦ τῆς ἐνοργανώσεως
ἐν τῷ Ὁδεῖῳ.

Τὸ χαριτωμένο μισρὸ τῆς z. Φωκᾶ προκαλεῖ
τὸν γενικὸν θαυμασμόν διὰ τὴν ἀνεπιτήδευτον
ὄρχησίν του καὶ τὴν γοργὴν καὶ εὐρυθμὸν ἀπό-
δοσιν τοῦ μουσικοῦ ῥυθμοῦ.

Ἀπολούθως παρελαύνουν οἰμάδες τῶν χωρίων
Ἄτακῆς, Σαλαμίνος, Κορινθίας καὶ Μεγάρων
μὲ τὰς γοργὰς τῶν ἀμφιέσεις ἐντόνων χρομα-
τισμῶν. Ἡ ὄρχηστρα καὶ ἡ χορωδία ἀνακρού-
ουν τὸν «Κλέφτικο» «Κάτω στοῦ Βάλτου τὰ
χωριά ztl.», τὸν ὅποιον χορεύουν αἱ διάφοροι
οἰμάδες μὲ ἀπαράμιλλον τέχνην καὶ ζωηρότητα.
Χορεύεται ἔπειτα ἡ Τράτα καὶ παρελαίνει ἡ ὁ-
μάς Κρήτης. Ὁ «Πεντοζάλης» ἐξάπτει μὲ τὸ
ὄραϊον μέλος του τὰς ὄρχηστρίδας, ἐνῶ ἡ χο-
ρωδία τοῦ Πανεπιστημίου τὸν τραγουδεῖ μὲ ἀ-
ξιοσημείωτον ἐπίδοσιν.

Μὲ τοῦ Μαγιοῦ τῆς μυρωδῆς
τὰ κόκκινα κεράσια.

Γιὰ ἴδετε πῶς χορεύουνε
τῆς Κρήτης τὰ κοράσια.

Μὲ ἡρωϊκά ζηλευτὴ
Σωστὰ καὶ τιμημένα

Πῶς χόρευαν τῆς Κρήτης μας
Τὰ τέχνα τ' ἀνδρειωμένα.

Παρελαύνουν ἐπίσης αἱ οἰμάδες Πηλείου καὶ
Κάμπου, Τρίκερι, Μακεδονίας, Πελοποννήσου,
Μάνης, Χίου καὶ Μιτυλήνης, Σουλίου, Ζαγο-
ροχωρίων, Βύσσης, Ἰωαννίνων καὶ Κρήτης.
Ἐπίσης οἰμάδες Δωδεκανήσων καὶ Κύπρου.

Ο ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ

Μὲ γοργότητα προκαλοῦσαν ἐνθουσιασμόν,
ἀμέσως μετὰ τὸ τραγοῦδι καὶ τὸν Τσακωνικὸν
χορόν, χορεύεται ὁ περίφημος Κρητικὸς πυρρί-
χιος, ἀπὸ ὅλας τὰς οἰμάδας, ἀλλ' ἰδιαίτερος ἀπὸ
τὴν οἰμάδα μὲ τὰ Κρητικὰ φορέματα, εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν προστίθενται ὡς ἡγούμενοι αὐτῆς δύο εὐ-
σταλεῖς καὶ ἀρρενωποὶ Κρητῆς μὲ τὴν βράκαν.

Πρὸ τῶν Β. θώκων χορεύει ἡ Κρητικὴ οἰμάς
μὲ χάριν καὶ εὐκνησίαν, ὑπὸ τὰ διαρκῆ χειρο-
κροτήματα τῶν Βασιλικῆς Οἰκογενείας,
ὅσον καὶ τοῦ πλήθους τῶν θεατῶν. Ὁ εἰς τῶν
Κρητῶν, ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, πηδᾷ τεχνι-
κώτατα καὶ ῥυθμικῶς καὶ μὲ τὴν χάριν του προ-

καλεῖ τὸν θαυμασμόν, ἰδίως δὲ διὰ τὴν γοργό-
τητα τῶν κινήσεών του, δι' ὧν κατορθώνει νὰ
κτυπᾷ μὲ τὰς χεῖρας τὰς πτέρνας τοῦ χωρὶς νὰ
φεύγῃ ἀπὸ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς ἐπισύρει
ζωηρὰ χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας.

Ὁ Κρητικὸς χορὸς κατόπιν μεταβάλλεται εἰς
κατὰ ζεύγη τούτων καὶ οἱ δύο νεαροὶ Κρητικοὶ
χορεύουν μὲ δύο Κρητικοπούλας μὲ χάριν καὶ
εὐλυγισίαν, περαίνεται δὲ ὁ πυρρίχιος ἐν μέσῳ
ζωηρῶν χειροκροτημάτων τοῦ πλήθους τῶν θεα-
τῶν.

Μὲ ὁμορφίαν ἐπίσης καὶ ζωηρότητα ἐχορεύθη
κατόπιν ὁ χορὸς «Σούστα».

Εἶνε ἀπὸ τοὺς ὀλίγους χοροὺς οἱ ὅποιοι χο-
ρεύονται ἀπὸ ὀλίγους καλὰ καὶ διὰ τοῦτο εἶνε
σπάνιον νὰ εὐρεθοῦν καλοὶ χορευταί. Ἐν τού-
τοις οἱ δύο Κρητικοὶ μὲ τῆς Κρητικοπούλας,
ἕνα ζεῦγος ἐκ τῶν φερουσῶν τὰ Μακεδονικὰ φο-
ρέματα καὶ ὁ μικρὸς καὶ χαριτωμένος Φωκᾶς μὲ
ἕνα ἄλλον εὐζώνον τὴν ἐχόρευσαν ὅσον ἦτο δυ-
νατὸν καλλίτερον καὶ μὲ χάριν πολλήν, εἰς τρό-
πον ὥστε ἐπροκάλεσαν ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐκ
τῶν κερκίδων.

Τελευταῖος γίνεται ὁ περίφημος νησιωτικὸς
μπάλλος, ὁ λιγιστὸς τῶν ἀρχαίων, ὁ ὅποιος γί-
νεται ἀφορμὴ νὰ παρουσιασθοῦν οἱ μεγάλοι τῶν
εὐζώνων τοῦ z. Μεταξὺ χορεύοντες μαζὺ μὲ τὰς
χωρικὰς τῆς Μακεδονίας. Τὸ θέαμα εἶνε ἐκ τῶν
πατριωτικωτέρων καὶ εἰς πολλοὺς ἐνθυμίζει τὸν
ἀγῶνα τῶν εὐζώνων πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς
Μακεδονίας. Βροντώδη χειροκροτήματα χαιρετί-
ζουν τὴν ἐμφάνισιν ταύτην ἐνῶ ὁ μπάλλος χο-
ρεύεται ἀπὸ ὅλας τὰς οἰμάδας ῥυθμικώτατα καὶ
ἀρμονικῶς. Καὶ ἐδῶ ὁ μικρὸς Φωκᾶς μὲ ὅλον τὸν
ἀέρα τῆς παιδικῆς του ἀφελείας καὶ χάριτος
συναρπάζει τοὺς θεατὰς. Ἀκούραστος ἀλλὰ καὶ
ζωηρὸς χορεύει μὲ τὸν σύντροφόν του τὸν μπάλ-
λον καὶ παρασύρει καὶ ὀλόκληρον τὴν οἰμάδα εἰς
χορὸν γοργόν, ὁ ὅποιος ἐνθουσιάζει πάντας καὶ
προκαλεῖ ἐπευφημίας καὶ χειροκροτήματα.

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

Μετὰ τὸ πέρας τῶν χορῶν ὅλων αἱ νεάνιδες
καὶ οἱ χορευταί συγκεντροῦνται εἰς μίαν γραμ-
μὴν καὶ ἀρχίζει ἡ παρέλασις ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ
μᾶρς τοῦ Γκλίζ.

Προηγοῦνται πάλιν αἱ ἀθλητρίδες καὶ αἱ καν-
νιφόροι, ἔπονται αἱ Σουλιώτισσαι καὶ Ἡπειρώ-
τισσαι, ὕστερον αἱ χωρικαὶ τῆς Μακεδονίας καὶ
τῆς Κρήτης, ἀκολουθοῦν αἱ νησιώτισσαι καὶ αἱ
Ρουμελιώτισσαι καὶ μετ' αὐτὰς αἱ Μωραϊτίσσαι
καὶ αἱ Μανιάτισσαι καὶ τελευταῖαι αἱ τῶν Δω-
δεκανήσων τῆς Θεσσαλίας καὶ τῶν Ἰονίων νή-
σων.

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου. — Ὁμάς Ἀττικῆς

Τὸ θέαμα ἦτο θαυμάσιον ἀπὸ ὅλας τὰς κερ-
κίδας «εὔγε, εὔγε» καὶ χειροκροτήματα ὑποδέ-
χονται τὰς παρελانوῦσας χορευτριάς καὶ τοὺς
λευκοὺς εὐζώνους.

Μετὰ τὴν παρέλασιν ὁ Βασιλεὺς, ἡ Βασίλισ-
σα καὶ οἱ πρίγκιπες μετὰ τῶν ὑπασπιστῶν καὶ
τῶν κυριῶν τῶν τιμῶν κατέρχονται τῶν Β. θώ-
κων, συγγαίρουν τὴν κυρίαν Κρεστενίτου καὶ
τὴν κυρίαν Παρρὸν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν
τῆς ἑορτῆς καὶ διὰ τοῦ στίβου ἀπέρχονται τοῦ
Σταδίου, ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου
καὶ τὰς ἀτελευτήτους ἐπευφημίας τοῦ πλήθους.

Τὸ θέαμα τοῦ Σταδίου.

Τὸ θέαμα τοῦ Σταδίου, ποῦ ἐνθύμιζε τὴν ἡ-
μέραν τοῦ Μαραθωνίου δρόμου τῶν τελευταίων
Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, θὰ παραμείνῃ ὀρισμένως
ἀλησμόνητον. Ἡ Ἀθήνα ὀλόκληρος εἶχε συγ-
ρεῦσιν ἐκεῖ. Καὶ οὐχὶ ἀδίκως. Ὑπὸ τὰς ἐνδυ-
μασίας τῶν Ἑλληνίδων χορευτριῶν ἀνέζη ὀλό-
κληρον τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κό-
σμου καὶ ἀπεδίδοτο πιστῶς τὸ τοῦ νεωτέρου.

Αἱ φέρουσαι τὴν ἐνδυμασίαν τῆς πολυπαθοῦς
Μακεδονίας προσεῖλκυσαν ἰδιαίτερος τὴν προ-
σοχήν, καὶ κατεχειροκροτήθησαν εἰσερχόμεναι εἰς
τὸν στίβον.

— Εἶνε τὰ Μακεδονίστικα, ἔλεγαν. Μπράβο.
Καὶ ἐπεδοκίμαζαν ὅλοι μὲ ἀνεκλάλητον ἐν-
θουσιασμόν.

Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα ἦτο
ἐκεῖνο ποῦ ἀνεδείκνυεν ὅλην τὴν πλαστικότητα
καὶ τὴν χάριν τοῦ γυναικεῖου σώματος καὶ συ-
νέβαλλεν, ὥστε ὁ ρυθμὸς τῶν χορῶν νὰ ἀποδί-
δεται τελείως διὰ τῶν κινήσεων. Βεβαίως χρειά-
ζεται πρὸς τοῦτο καὶ χάρις καὶ λεβεντιά. Ἀλλὰ
τὰ χαρίσματα αὐτὰ πνίγονται εἰς τὴν τραχύτητα
τῶν ἐνδυμάτων τῶν νεωτέρων ἐποχῶν. Δι' αὐτὸ
καὶ πολὺ ὀρθῶς αἱ χορευτριάς μὲ τὸ ἀρχαῖον ἔν-
δυμα ἐπέστησαν εἰς τὸ μέσον, οἷονεὶ ἀποτελοῦσαι
τὸ κέντρον τοῦ ὀραίου καλλιτεχνικοῦ πλαισίου,
ποῦ ἱκανοποίησε καὶ τοὺς πλέον δυσκόλους αἰ-
σθητικούς.

«Νέα Ἡμέρα»

Ἡμπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ κανεὶς προῖον μὲ
μάγκαν Κάϊζερ;! Θαυμάσιον λοιπὸν τὸ χθεσι-
νὸν θέαμα τοῦ Σταδίου, εἰς τὸν στίβον τοῦ ὁ-
ποίου ἐφύτρωσαν τὰ ἄνθη ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ
ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν τόπων, καὶ ἐκινήθησαν
ἀπὸ τὴν μακρινὴν αὔραν, ποῦ ἠπλώθη ἀπὸ τὴν
δύσιν τοῦ Παρελθόντος. «Θαυμάσιον!» εἶπεν ὁ
κραταῖος Μονάρχης, εἰς τὸν ὅποιον ἐπεδείχθη
τὸ πρῶτον, τὸ φαντασμαγορικὸν τοῦ Λυκείου

τῶν Ἑλληνίδων προῖόν. «Θαυμάσιον!!» λέγω καὶ ἐγώ, καὶ τώρα ποῦ εἶδα τὸ ἀνέμιγμα ἐκεῖνο τῶν ἐποχῶν, «θαυμάσιον!!» εἶπα καὶ πρὶν ἴδω τὰς ἀθλητοῖδας καὶ τὰς κληφόρους καὶ τοὺς μικροὺς φουστανελλοφόρους, ὅπως εἶπαν ὅλοι οἱ μαυρίσαντες τὴν πάλλευκον κόγχην.

Δὲν εἶδαν ὅμως ὅλοι μίαν μητέρα, τῆς ὁποίας ὁ ὕστατος φεῦ! βλαστός, ἓνα ἀνθρώπινον ἀνδρῆμα, ἑτεροτύργει εἰς χαρμοσίνους κινήσεις, εἰς ὠραίας προσπαθείας χορευτικῆς πλαστικότητος ὑπὸ τὴν νοσταλγικὴν περιπτύξιν τοῦ χιονώδους Ἑλληνικοῦ ἐνδύματος. Εἰς τὴν σκέψιν τῆς, ὄλον ἐκεῖνο τὸ ὠκεάνειον πλήθος, ποῦ ἐπάφλασεν εἰς τὰ παραλίσια καὶ ὄρησεν εἰς τὸ Στάδιον καὶ ἀνερωγῆθη μέχρι τῆς στεφάνης του καὶ κατέπιε τὴν παντελήσαν λευκότητα, εἶχε περισταλῆ εἰς ἓν μόνον ὄν. Εἰς τὸν μικρὸν τῆς. Ἀφανισμένη μέσα εἰς τὸ πλήθος τῆς πυκνοτέρας κερκίδος, ἐκινούσε διαρκῶς τὸ μανδύλι τῆς διὰ τὰ ἀπάξῃ ἓνα βλέμμα ἀπὸ τὸν Γῶγόν τῆς καὶ παρεπονεῖτο καὶ παρεξενεῖτο πῶς δὲν τὴν διακρίνει καὶ πῶς δὲν τὴν προσέχει.

«Πατρίς»

Ἀπὸ τὰς σπανίας περιπτώσεις ποῦ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἔσπευσε τόσῳ σύσσωμον καὶ μὲ τόσον ἐξαιρετικὴν προθυμίαν διὰ τὰ παραστῆ εἰς ἑορτήν, ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ χθεσινὸς συναγεμῶς εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν μας Στάδιον.

Χιλιάδες κόσμον, χεῖμαρροι ἀληθινοὶ ἐξεχύνοντο ἀπὸ κάθε διεύθυνσιν καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὅλος ὁ πάλλευκος ὄγκος τοῦ Σταδίου, ποῦ ἀπῆσταντε προηγουμένως ὑπὸ τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἐπληρώθη ἀσφυκτικῶς ἀπὸ κόσμον μὲ πολυχρόμους ἀμφιέσεις καὶ μὲ ἀλεξίλια ποῦ ἐκινούντο ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν θεατῶν, δίληπα παπαρουνῶν ριπιζομένων ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αἴρας.

Ὑπὸ τὸν φλογώδη θερινὸν ἥλιον ποῦ ὁ Ἀπρίλιος μᾶς ἐδώρησεν, αἱ χιλιάδες τοῦ κόσμου ποῦ ἔσπευσαν εἰς τὸν Παναθηναϊκὸν συναγεμῶν καὶ κατέλαβον ὅλας τὰς μαρμαρίνους βαθμίδας τοῦ Σταδίου διὰ τὴν ἀποθανυμένην ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα συγγεντομένην μέσα εἰς τὸν εὐρὸν ἐκεῖνον στοῖβον εἰς ἀμφιέσεις, χοροὺς καὶ τραγούδια καὶ τὰ χειροκροτήσων τὴν ἐπιτυχίαν, τὰ ἐκφράσων τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὸ μοναδικὸν καὶ ὑπέροχον θέαμα ποῦ παρέσχε τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἔμειναν ἔκπληκτοι πρὸ τοῦ μεγαλειώδους κάλλους τῆς Ἀπριλιανῆς αὐτῆς ἑορτῆς.

Ἡ ἀφιξίς τοῦ Βασιλέως.

Ὀλίγον μετὰ τὰς 4 1/2 μ. φθάνουν αἱ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα, φέρουσα λευκὴν περιβολὴν καὶ αἱ Α. Α. Υ. ὁ Διάδοχος, οἱ πρίγκιπες Νικόλαος, Ἀνδρέας, Χριστόφορος καὶ Ἀλέξανδρος, ἡ πριγκήπισσα Ἑλένη, ἡ βασιλόπαις Ἑλένη καὶ οἱ ἄλλοι μικροὶ πρίγκιπες.

Ἡ πρόεδρος κ. Παρρὲν μετὰ τῶν κυριῶν τοῦ συμβουλίου, Νικολαΐδου, Ρουσοπούλου, Καλογρητῆ καὶ Γεωργαντῆ ὑποδέχονται τοὺς Ὑψηλοὺς ἐπισκέπτας καὶ τοὺς ὀδηγοῦν μέχρι τῶν Βασιλικῶν ἐδρῶν.

Ἡ παρέλασις τῶν κληφόρων.

Ἡ μουσικὴ ἀρχίζει νὰ παιανίζῃ ἐνῶ οἱ φουστανελλοφόροι τῆς Σχολῆς Μεταξῶ λαμβάνουν θέσιν περὶ τῶν πρασίνων κύκλων ποῦ σχηματίζουν δάφναι καὶ μύρτοι κάτω εἰς τὸν στοῖβον.

Καὶ ἐνῶ παιανίζει ἡ μουσικὴ, φαίνονται αἴφνης ἐξερχόμενα ἀρχαῖα ἐνδεδυμένα κορασίδια μὲ χαριέσσας παιδικὰς κεφαλὰς, στεφανομένας μὲ κισσοὺς, καὶ φέρουσαι τοὺς μακροὺς αὐλοὺς καὶ τὰς ἐπιχρυσούς σύριγγάς των. Εἶνε αἱ μικραὶ ἀθλητοῖδες αἴτινες μὲ βῆμα δειλὸν προχωροῦν νὰ κάμουν τὸν γῦρον τοῦ στοῖβου.

Προηγεῖται ἡ δεσποινὴς Λέκα καὶ ἔπονται αἱ μικροσκοπικαὶ Φωφὼ Φιλίπιδου, Μαρ. Φωκᾶ, Αἰλὴ Φωκᾶ, Ἑλένη Φιλίπιδου, Ραλλοῦ Φωκᾶ, Ζουζούλα, Ταμπακοπούλου, Πολυξ. Ρουσοπούλου, Ἀγνὴ Ρουσοπούλου, Μ. Καλαμαριώτη, Ἀλεξ. Καλαμαριώτη, Γεωργαντῆ, Παναγιωτοπούλου, Ἀντωνιάδου, Βοζίκη, Μαλιζοπούλου καὶ Μαροῦ.

Καὶ μόλις καὶ ἡ τελευταία μικρὰ ἐξερχεται εἰς τὸν στοῖβον, ἐμφανίζονται αἱ κληφόροι καὶ αἱ χορεύτριας μὲ τὰς σεμνὰς ἀρχαῖας ἐσθῆτάς των, ἀκολουθοῦσαι τὰς μικρὰς ἀθλητοῖδας διὰ τὰ κάμουν καὶ αὐταὶ τοῦ στοῖβου τὸν γῦρον.

Ὁ κόσμος τὰς ἀτενίζει μὲ συγκίνησιν.

Καὶ ὡς νὰ ἐμνηχοῦνται αἱ καθηλωμένα Καρυάτιδες τῆς Ἀκροπόλεως, καθηλωμένα χιλιετηρίδας ὀλοκλήρους ἐπάνω εἰς τὸν ἱερόν των βράχον ταῖς στέλλουν μὲ τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων τὸν ἀσπασμόν των. Στέλλουν τὸν ἀσπασμόν των πρὸς τὰς ἀτθίδας παρθένους, ποῦ κάμουν τὴν ἀνάξῃ τὸ ἀρχαῖον κάλλος μέσα εἰς τὰ εὐγραμμά σώματά των.

Ὁ κόσμος ἀποθανυμάζει.

Εὐθυτενεῖς ἐκεῖνα κρατοῦν δέσμας ῥόδων καὶ δαφνίνους στεφάνους εἰς τὰς χεῖράς των καὶ μᾶς φέρουν τὴν ἀναπόλησιν τῆς μεγαλειώδους πομπῆς των Παναθηναίων εἰς τὸν χρυσοῦν τοῦ Περικλέους αἰῶνα.

Ἄς πνέουν οἱ Ζέφυροι καὶ ὡς κομίζουσι αἱ αἶραι τὰ φιλήματα τῶν Καρυατίδων τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τὰς ἀδελφὰς των, τὰς ὑποίτας βλέποντες μὲ τὰ μεγάλα μαρμαρίνα μάτια των νὰ φέρονται τὸ ἐντόνον βῆμα εἰς τὸν Σταδίου τὸν στοῖβον. Ἐὰν ἀπληροῦσθαι ἐσθῆτόν τὴν ἀπόλειαν τῶν συντρόφων των, ποῦ ἦρπασεν εἰς χρόνους σκοτίους ὁ λόρδος Ἑλγίνος καὶ τὰς ἐκόμισεν ὡς νύμφας περικαλλεῖς εἰς τὸ παρὰ τὸν Τάμεσιν Σίτυ, παρηγορήθησαν χθές, νομίζουσαι ὅτι τὰς εἶδον νὰ ἐπανερχοῦνται εἰς τὴν φωτεινὴν μας χώραν ἀπὸ τοῦς ὀμιγλώδεις οὐρανούς, ὅπου ἐξορίσθησαν μὲν ἓνα σχεδὸν αἰῶνα.

Αἱ ἀτθίδες μὲ τὰς ἀρχαῖκὰς ἀμφιέσεις περιέχονται κύκλῳ τὸν στοῖβον.

Εἶνε . . . ἀλλὰ διατὶ νὰ τοῖς δώσωμεν ὀνόματα γνωστὰ καὶ νὰ χάσωμεν τὴν θεατικὴν γοητείαν ποῦ ταῖς προσδίδει τὸ μυστηριώδες;

Εἰπάτε τὰς Χάριτας ὅλας, ὀνομάσατέ τὰς Ἀλσιθίδας νύμφας, ἂν θέλετε, καταβάσας ἀπὸ τοὺς πρασίνους δρυμοὺς των, καλέσατέ τὰς Νηρηίδας, ἀλλὰ μὴ ταῖς δώσετε κοινὰ ὀνόματα ποῦ ἔχει ὅλος ὁ κόσμος.

Ὡς κληφόροι παρέχονται αἱ κυρία καὶ δεσποινίδες Σιμὴ, Λέκα, Ζηροβίου, Φιλίπιδου, Ἀντιπροπούλου, Καροῦ, Ὁρλώφ, Ἀλεξάνδρου, Κατριβάνου, Ἰατροῦ, Βάλβη, Νταλιάνη, Μπογιατζόγλου, Τετάνη, Συναδινού, Παπαδοπούλου, Στυμφαλιάδου, Βλαχάνη, Κοζορέβη, Κολυβά, Σχίμφη καὶ Τσιμπερλιάνου.

Ὡς χορεύτριας αἱ δεσποινίδες Παπαγεωργακοπούλου, Καφφετζάκη, Καζάκη, Στροῦφη, Ζαχαρίτσα, Κυριακοπούλου, Κοκκίνου, δύο ἀδελφαὶ Ἀκριβοῦ, Ἀτίτση, Περδιζίδου, Γρίνου, τρεῖς ἀδελφαὶ Ματάλα.

Ἡ κ. Λέκα ἐνδεδυμένη ὡσαύτως ἀρχαῖα παρακολουθεῖ καὶ ἐπιβλέπει τὰς ομάδας αὐτάς.

Αἱ κληφόροι τοποθετοῦνται περὶ τοῦ βωμοῦ, ἐνῶ αἱ χορεύτριας σχηματίζουν κύκλον χορεύουσαι τὸν συρτὸν τὸν ὁποῖον παίζει ἡ ὀρχήστρα καὶ ψάλλει ἡ χορωδία.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν ομάδων.

Καὶ ἀρχίζουν κατόπιν αἱ ἄλλαι ομάδες νὰ ἐξερχοῦνται μία μία καὶ χορεύουσαι ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ κύκλου εἰς κύκλον νὰ φθάνουν πρὸ τῶν βασιλέων, νὰ ὑποκλίνονται χαιρετώσας καὶ νὰ συνεχίζουσι εἰς ἄλλους κύκλους τοὺς χοροὺς των.

Πρῶται ἐμφανίζονται αἱ ομάδες τῶν χωρικῶν Ἀττικῆς καὶ Κορινθίας.

Εἰς τὴν σφριγῶσαν αἰλάν, μὲ τὴν ὁποίαν φέρουν τὸ βῆμα χορεύουσαι, διακρίνει μακρόθεν κανεῖς τῆς Ροῦμέλης τὸ μένος. Εἶνε αἱ παρθε-

νοι τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος μὲ τὸν διάθερον πόθον εἰς τὰ στήθη νὰ δώσουν εἰς τὴν μεγάλην μητέρα τοὺς ἡσθὰς ποῦ ἀκούσασθαι καὶ ἀκατάβλητοι θὰ ἐργασθῶν διὰ τὸ μεγαλεῖόν τῆς. Πιῶν ἐρχεται ἡ Ροῦμέλη ὀλοκλήρος, ἡ Ροῦμέλη τῶν ἀματόλικῶν χρόνων μὲ τὸς ἐκπληκτικὸς θροῦς ἀμβους τῶν πολεμοχαρῶν ἐκείνων τῆς. Φέρουσι τὰς γραφικὰς στολὰς των μὲ τὰ πολυχρόμια κεντήματα καὶ περιδέρατὰ ἀπὸ ἀρχαῖα ἀργυρᾶ νόμισματὰ κροτούντὰ τὴν στήμην ποῦ χορεύουσι.

Εἶνε αἱ δεσποινίδες Μ. Παπανδρέου, Μ. Βουτύρα, Γ. Κατσίση, Μ. Νταλέκη, Ἑλ. Λεζκοῦ, Ἑλ. Παμπούκα, Ἑλ. Παπαδημητρίου, Ἀγγ. Παμπούκα, Μ. Φιλίππου, Κ. Στυλιανῶν καὶ Α. Περδιζίδου ὡς ὁμάς Ἀττικῆς, καὶ αἱ δεσποινίδες Παπαγιάννη, Τουμπλα, Παλαιολόγου, Χρηστοφίδη, Καλοφρόνου, Μάμια, Καρᾶ, Γιάννακοπούλου ὡς ὁμάς τῶν Μεγάρων.

Καὶ ἔπειτα ἡ ὁμάς τῆς Κρητικῆς μὲ τὴν κληρονομίασιν στολήν, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰς δεσποινίδας Μεταξῶ, Πατιστῆ, Πρασίνου, Σαπουντζῆ, Τουτόντζη, Κοτσανοπούλου, Ζωγραφίδη, Ξένου, Τσιμπετσούδη καὶ Σταυροπούλου. Καὶ μαζὺ μὲ αὐτάς ἡ δεσποινὴς Α. Κοσινᾶ ἐνδεδυμένη τὴν Κρητικὴν ἐνδυμασίαν ἐπιβλέπει τὴν ὁμάδα, ἀφοῦ ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους ἡγήτανε μετὰ τῶν κυριῶν τοῦ Λυκείου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς ἐργαζομένη ὑπερανθρώπως.

Καὶ ἔρχονται κατόπιν τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Μακεδονίας αἱ ομάδες.

Γοργαὶ καὶ μὲ χάριν πολλὴν προχωροῦν, ἔρχονται κατὰ τὸ ἐντελὸς ἐξαιρετικὸν καὶ ἰδιαιτερόν μὲ τὰς ὠραίας των ἀμφιέσεις αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν Θεσσαλικὴν ὁμάδα αἱ ὁποῖα εἶνε αἱ δεσποινίδες Μοντούβρι, Τριζούπη, Μεῖα, Καλλάρη, Καρέλλι, Λεονάρδου καὶ Γεωργιάδου.

Ἡ Μακεδονικὴ ὁμάς μὲ τὰς περιεφραγμένας ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς δεσποινίδας Μαρ. Καζάκη, Λεζκοῦ, Πούμπουρα, Καοόρη, Σάπκα, Καροκατσάνη, Οἰζονομίδου, Σέρβη καὶ μαζὺ μὲ αὐτάς ἡ κυρία Γεωργαντῆ φέρουσα τὴν ἰδίαν ἐνδυμασίαν, ἀληθινὴ ψυχὴ καλλιτέχνιδος.

Μετ' αὐτάς ἔρχονται αἱ ομάδες τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν νήσων.

Αἱ δεσποινίδες Λέλα Καζάκη, Καζαντζῆ, Λέκα, Μεταξῶ, Δεοβεντζῆ, Ράμπη, Βότσαρη, ἀποτελοῦν τὴν πρώτην ὁμάδα μὲ τὰ χρυσοστόλιστα φέσια καὶ τὰς πολυτελεῖς ἀμφιέσεις.

Αἱ δεσποινίδες Θεοδορακάκου, Παναγοπούλου, Κατριβάνου, Παναγιωτοπούλου, Καντζοπούλου, Μπελέκα, Κατσανῶ, Γαβριηλίδου, Χατζηπαναγιώτου, Πανᾶ, ἀποτελοῦν τὴν ὁμάδα τῆς Μάνης καὶ φέρουν ὅλα δρέπανα προσηρμοσμένα εἰς τὴν ὀσφύν των.

Αἱ δεσποινίδες Κουγιουμτζάκη, Μαυράκη, Περαντινοῦ, Ἀποστόλου, Δροσοπούλου, Μαλικοπούλου, Παπανικολάου, Μαραγκοπούλου, Πολίτου καὶ Γούτη ἀπετέλουν τὴν Χιαζὴν ὁμάδα καὶ αἱ δεσποινίδες Παπαγεωργίου, Συνοδινοῦ, Χατζοπούλου, Γιαννακοπούλου καὶ Μπαχούση τὴν ὁμάδα τῆς Μιτυλήνης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κάμνει ἐντύπωσιν μία ἐνδυμασία ἀποτελουμένη ἀπὸ πολυτελῆ βράκαν.

Τὴν ὁμάδα τῆς Λευκάδος σχηματίζουν αἱ δεσποινίδες Νικολακοπούλου Γκίστ, Κατοπόδη, Παμπούκα καὶ Σαραντοπούλου, τὴν δὲ Κερκυραϊκὴν αἱ δεσποινίδες Παπαδοπούλου, Διαλησιμᾶ καὶ Βερναρδάκη μὲ ὠραίας ἀμφιέσεις νυμφῶν τῶν δύο πρώτων.

Καὶ ἐξέρχονται ἔπειτα ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης αἱ ὁμάδες·

Ἡπείρου, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰς δεσποινίδας Φραγκινέα, Μπαρμπεροπούλου, Παπᾶ, Νέρη, Παπαγιάννη, Μαρκουλάκη, Χατζημυχαήλ, Βρετοῦ καὶ Μαρινάκη.

Κρήτης (δευτέρα ὁμάς) ἀπὸ τὰς δεσποινίδας Σμυρναίου, Δούκα, Γεωργουλά, Πάνου, Βλάχου, Λυμπεροπούλου, Στυλιανοῦ, Παπαδόγιαννη καὶ Βασιλοπούλου.

Αἰγαίου ἀπὸ τὰς Ἀντωνιάδη, Ντίτς, (φερούσας ὠραιότατας κυναὸς ἀμφιέσεις τῆς Μυκόνου, μὲ δύο βελούδινα καπέλα ἀπὸ ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα φαίνονται ζωγραφισμένοι οἱ ἀστρολόγοι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ), Κονταζῆ (μὲ ἐνδυμασίαν Ἀμοργοῦ), Ἀλεπουδέλη (μὲ ἐνδυμασίαν Ψαρῶν), Σιδερά, Δραγάτη (μὲ ἐνδυμασίαν Σίφου καὶ ἰδιότροπα καπέλα) καὶ Περάκη μὲ ἐνδυμασίαν Σκύρου).

Δωδεκανήσων ἀπὸ τὰς Ἀμπελιᾶ, Καρακώστα, Παρασκευοπούλου (μὲ ἀμφιέσεις Ρόδου), Φωτιάδου (μὲ ἀμφιέσιν Καλύμνου), Νικηταράκη καὶ Παναγιωτοπούλου (μὲ ἀμφιέσιν Νισύρου) καὶ

Κύπρου ἀπὸ τὰς Μουσαῖ, Λιασίδου, Γεωργίου καὶ Ἀμοιραδάκη.

Ἡ χοροδία ἐτραγουδοῦσε συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν, ἐνῶ φουστανελλοφόροι καὶ διάφοροι ὁμάδες ἐχόρευον τὸν Κλέφτημον, τὸν Μακεδονικόν, τὸν Θεσσαλικόν, τὸν χορὸν τῆς Τράτας, τὸν συρτόν, τοὺς Κρητικούς καὶ τέλος τὸν μπάλλον.

Τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς.

Ἀπὸ ἀπόψεως θεαματικῆς τὸ σύνολον ἦτο κατὰ πολὺ ἐπιτυχές. Ἀπὸ τοὺς χοροὺς ἤρσαν πολὺ οἱ ἀρχαῖκοι ἰδιαίτερος, ἀρκετὰ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι καὶ τοι ἐφάνη ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰς χορευούσας δὲν εἶχον προπονητῆ ἀρκετὰ ὥστε νὰ δύνανται νὰ χορεύουν ὅλους τοὺς χορούς,

Ἡ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Εἰς τὴν χθεσινὴν γενικὴν συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων ὑπεβλήθη παρὰ τῆς προέδρου αὐτοῦ ἡ λογοδοσία τοῦ ἔτους 1913, ἰδιαίτερος δὲ, ἐπὶ τῇ λήξει τῆς α'. τριετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Λυκείου, καθ' ἣν, κατὰ τὸ Καταστατικόν, ἐνεργοῦνται αἱ ἀρχεραΐσαι αὐτοῦ, ὑπεβλήθη καὶ ἡ λογοδοσία τοῦ 1913 ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι σήμερον. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περιλαμβάνεται καὶ ὁ ἰσολογισμὸς τῆς ἐορτῆς τοῦ Σταδίου, κατὰ τὸν ὅποιον αἱ εἰσπράξεις αὐτοῦ ἀνῆλθον εἰς δρ. 49,247, καὶ 50 καὶ τὰ ἔξοδα εἰς 21, 756 καὶ 10, κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐνηργηθέντα ἔλεγχον, κατόπιν ὑποβληθείσης αἰτήσεως τῆς Προέδρου τοῦ Λυκείου, ὡς κατ' ἔτος γίνεται πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

Τὸ καθαρὸν ὑπόλοιπον τῆς ἐορτῆς αὐτῆς μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων ἀνέρωται εἰς δρ. 23,491 καὶ 40. Τὸ ἦμισυ ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου, δηλ. δρ. 11,745 καὶ 70 λαμβάνει ἡ Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ ὡς ἐνοίκιον τοῦ Σταδίου.

Κατὰ τὸ σχετικὸν ἔγγραφο τοῦ κ. Ἐλεγκτοῦ πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων «ἡ διαχείρισις εὐρέθῃ ἐν τάξει καὶ ἀκριβεῖα τὸ δὲ πόρισμα τοῦ ἐλέγχου εἶνε σύμφωνον πρὸς τὸν παρὰ τῆς ταμίου κ. Εἰρήνης Καλογεῆ συνταχθέντα ἰσολογισμὸν καὶ πρὸς τὰς ἐγγραφὰς τῶν παρ' αὐτῆς ἀμέμπτως τηρουμένων λογιστικῶν βιβλίων».

Αἱ ἀρχαιεΐσαι τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων

Οἰκονομικόν: Κας Καλκοβορέση, Βλαστοῦ, Καλλιφρονᾶ, Λέκα.

Παιδαγωγικόν: Κας Ἄνναν Τριανταφυλλίδου, Ἐλένην Ἐμπεδοκλή, Ἐλένην Ρουσοπούλου.

Μητέρων: Κας Μαυρομιάνη, Ἀραλίδου.

Φιλολογικόν: Παρρέν, Ἀποστολάκη, Κασιφοῦ, Ἡλιάδου.

Βιβλιοθήκης: Κυρίας Χριστοδούλου, Ἀλεξανδροῦ, Κεφαλά, Καλλάρη.

Ἐπιστημονικόν: Κας Βασιλειάδου, Ζερβοῦ.

Μουσικόν: Φωκᾶ, Καλογεῆ, Ρουσσαπούλου.

Τμημα νεανίδων: Κυρίας Ναταλ. Μελά, Ἄνναν Τριανταφυλλίδου, Δώραν Τριζούπη.

Τμημα Καλλιτεχνικόν: Κας Γεωργαντῆ, Σκούφου. Ναυπλιώτη.

Τμημα χοροῦ: Κας Λούσμανη, Παρρέν, Βάρναλη, Βελλίνη.

Ἱματιοθήκης: Κας Καλλιφρονᾶ, Βλαστοῦ, Νοταρᾶ. Ἐορτῶν: Ἐφοροὶ αἱ κ. Κύρου, Βουγιούκα.